உதயதாரகை—MORNING STAR.

Published on the 2d and 4th Thursday of every Month at one shilling a Quarter payable in advance.

௬. புத்தகம் சஞ்சிகை ௰௫] ௲௮௱௪௰௬ ௵ ஆவணி௴ ௨௭ தேதி வியாழக்கிழமை Thursday, August 27, 1846. [Vol. VI. No. 15.

TERMS OF THE PAPER.

To *single* subscribers, *one shilling* a quarter.

To single subscribers by *mail* (including postage)—*one shilling six pence* a quarter.

To Agents, who subscribe for *ten copies* and upwards less than twenty, *nine pence* each, a quarter.

To Agents who receive the same by *mail* (including postage) *one shilling three pence* a quarter.

To Agents for *twenty copies* and upwards, *six pence* each a quarter.

To Agents for the same by *mail* (including postage) *one shilling* a quarter.

For convenience of payment in places where no *Agent* is appointed, individuals uniting in companies of *seven*, may each receive the paper by post, for *one year*, on their remitting in advance a £2 note.

ADVERTISEMENTS will be inserted at the rate of *one penny and a half* a line for the first insertion, reckoning the type at *Brevier* size, or seven and a half lines to an inch.

Notices of *Deaths* and *Marriages* exceeding in length *five lines*, will be chargeable as Advertisements.

CORRESPONDENTS should address their communications to THE EDITOR OF THE MORNING STAR, JAFFNA.

Communications must be *post paid* to receive attention.

AGENTS OF THE PAPER.

JAFFNA—THE MISSIONARIES.
CHUNDICOOLY—Mr. W. SANTIAGOPILLY.
POINT PEDRO—Rev. J. PHILLIPS.
MANIPY—Mr. J. EVARTS.
BATTICOTTA—Mr. W. VOLK.
NEGOMBO—Mr. C. PERERA.
KANDY—Rev. C. C. DAWSON.
TRINCOMALIE—Rev. J. GILLINGS.
BATTICALOE—Rev. R. STOTT.
MOOLLITEVOE—Mr. P. TITCOMB.
MADURA—Rev. H. CHERRY.
DINDIGUL—Rev. J. J. LAWRENCE.
NEGAPATAM—Rev. P BATCHELOR.
TRANQUEBAR—Mr. G. W. COE.
MADRAS—P. R. HUNT, Esq.

வங்காளதேசத்திருந்த,ம.ா.ா. பிரசமகாதேவர்செய்த தத்தியப்பிரகாசம்.

ஐந்தாம்பிரிவு.

நீங்கள் உங்கள் தேவர்களைத் தியானிக்கும் பாவனைகள் மனோகற்பனையன்றி வேறல்ல. உங்கள் தேவனுக்குக் கண் காது வாய்முதலானவற்றையுடையசிரங்கமும், காசாணுதி மற்றை அங்கங்களுமுண்டென்று நீங்கள்பாவித்து, அப்படியேவிக்கிரகங்களை வகுத்து,வஸ்திராபரணங்களைத்தரித்துப்,பலவகைத் தீபதூபங்கள்காட்டிப் புஷபாஞ்சலிபண்ணுகிறீர்கள். சிலகாலங்களிற் பிரபஞ்சத்திலே மனஞ்சென்றமிழ்ந்தியவிடத்து, அவ்விக்கிரகங்களுக்குச் சர்வாங்கங்களையுஞ்செய்து நிறைவேற்றாமலும் விட்டுவிடுகிறீர்கள். இப்படியே நீங்கள் ஒர்மூர்த்தியைக்கற்பித்துத் தியானஞ்செய்யுமிடத்து, யாராயினும் உங்களிடஞ்சம்பாஷணை செய்யவந்தபோதும் மனங்கலங்குண்டு முன்னே மனசிலேகற்பித்த தியானத்தை முழுதும்நிறைவேற்றாமல் இடையிலேவிட்டும்விடுகிறீர்கள். இப்படிநீங்கள்கற்பித்த பிரகாரம் ஒவ்வொருமகாந்திரங்களினாற் சிதையச்சிதைய, நீங்களுந்திரும்பத்திரும்ப நூதனமாகத் தேவனைக்கற்பிக்கவேண்டி வருகின்றது. ஒவ்வொருதினத்திலே எத்தனைதரங்கற்பித்துக் கற்பித்துத், திரும்ப அழிக்கிறீர்கள். இப்படியே வெகிர்முகத்திலும் அந்தர்முகத்திலுஞ்செய்யும் விக்கிரகத்தியானங்களுக்குப்பேதமென்ன? விக்கிரகங்களை மனதிலே கற்பித்துக் கற்பித்துத் திரும்ப அழிப்பதுபோலவே, உங்கள்கையினால் விக்கிரகங்களை வகுத்துவகுத்துத் திரும்பக்கண்டதுண்டமாக்கிறீர்கள். இப்படி நீங்கள் மனோகற்பிதமாகச் செய்யுந்தியானமும் பரிகாசமாத்திரமேயன்றி வேறல்ல. எந்தக்காலமேனும் எந்தப்பிரகாரமேனும் நீங்கள்நினைத்தபடி ஒன்றைக்கற்பித்துக்கொள்ளுகிறீர்கள் இவைகளாலெல்லாம் முத்திபெறலாமோ? மகாநிர்வாணமென்னும் நூலில் "மனதிலேகற்பிக்கப்படும் மூர்த்திகளினாலே உண்மையாய் முத்திபெறக்கூடுமேயாகில், ஒருவன் தான்சொப்பனத்திலே இராச்சியம்பெற்றேனென்றெண்ணிக்கொள்வதினாலே ஓர் அரசனாகலாமே" என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இப்படிப்பட்ட மனோபிராந்திக்கெல்லையில்லை. அன்றியும் நீங்கள் மனதிலேதான் கற்பித்து அழித்துப்போடுகிறமூர்த்திகளைத் தேவர்களென்று நம்பி, அவைகளினாலே தர்மார்த்தகாமமோட்சமென்னும் நான்குபுருஷார்த்தங்களையும் அடையலாமென்றெண்ணுவதைப்பார்க்கிலும் மதியீனமுண்டா?

சிற்பசாஸ்திரிகள் விக்கிரகங்களை வகுக்குமிடத்து,

ON HINDU IDOLATRY, &c.

SECTION V.

But, now, the notions you form of the deities in your meditations upon them, are the mere creations of your own fancy. Thus, you frame in your thoughts a God, you give him a head with eyes, nose, mouth; you add hands, feet, and other members properly arranged, and you then invest the figure so imagined with cloths, pearls, and various ornaments, and mentally present it with various offerings of perfumes, flowers, &c. Sometimes, when your minds are distracted by worldly affairs, you frame only some members of your mental figure, others you leave unfinished; or while engaged in your meditations, should any one speak to you, or any other matter, say of business, draw away the fixed attention of your minds, the entire figure you are labouring to form in thought is at once destroyed, and you must begin to frame it anew, by a fresh effort of imagination! How frequently have you often in one day thus to form and destroy the images of your abstraction? Just in the same way you form in fancy, as if visibly present, the figure of a man or any inanimate object you please; and again, when any thing else draws away your attention, you break and dissipate the whole. What difference is there in the two cases, i. e., between your imagining in your minds the persons of sundry deities,and your similar imaginings of the persons of men or forms of things? In thought alone you frame those representations of the gods, in thought you destroy them; just as with your hands you form sensible images, and with your hands again break them to pieces. The mental exercises therefore, in your way of worship, are only mental sports, the mere play of the mind: you can produce such things whenever you please and in such forms as you please; and yet you seek to obtain salvation, the great object you profess to aim at, from such destructible figments, the produce of your own fancies! But now, in the Mahanirvan or "Great salvation," it is said—"If figures fancied in thought only may become the means of a man's final salvation, then may many a man, fancying in his dreams that he has obtained a kingdom, become a king also in reality!" There is no setting limits to the course of a folly such as this; and so, in fact, we find it, that images to which men's own thoughts alone have given a form, which their own thoughts again break and dissipate, they are yet weak enough to regard as gods and to desire from them both virtue and wealth, earthly enjoyment and final emancipation, the four great objects of human life.

Do we not see with our own eyes, too, that images on whose breasts the framers will sometimes disrespectfully sit while forming them, at others, drag them as common things by the heels; images which they split with an instrument, and then carve and smooth into the desired shape; upon whose faces and persons the very flies will settle, daubing them with the various impurities on which they had previously alighted—these they will yet look upon as their gods and the gods of the universe, and fall down before them to supplicate their blessing! What power is equal to the task of recalling such infatuated creatures to the reasoning state of men awake? Why the very beasts view things always fixed as immoveable, stones, as stones only, water as water, animals as animals; how, then, can he continue to call himself a man, or look any longer with disdain upon the brutes as his inferiors, who yet regards certain trees and stones and rivers as gods, supreme and all-adorable?—jackals, monkeys, and other animals as the deputies and representatives of gods? and who pays them divine worship accordingly?

Should you say—"All things having form, i. e., all material things, are perishable; the Supreme God, therefore, has no form, i. e., is a spiritual or immaterial Being. But how, then, could a material creation be the work of a purely immaterial Being? since that which has no form or materiality can have no efficiency?' I answer—air is invisible, yet it possesses the power of moving and impelling, raising and depressing material objects, and of producing many other effects; and we see evidently that the mind in its waking state can create a variety of objects; yet the mind is universally allowed to be immaterial. Nay the soul or mind of any individual, even while in a state of sleep, is able to produce the various forms of elephants, horses, and other things! How, then, is it incredible that the all-pure and perfect Spirit, which is Supreme, should have created this universe of things? And thus it is written in the Veds.—"The powers even of individuated Spirit are various and wonderful; surely, then, it is little matter of astonishment if the Supreme Spirit, which is possessed of all power, free from all imperfection and indestructible, should have produced the world by his mere will?"

If you say—'Brahma is omnipotent, and can effect whatever he will: why should it, then, seem strange or incredible that, for any special purpose, it should have pleased him to assume a sensible form and to become visible?' I answer—in regard to the creation, support and government of the world, Brahma is indeed all-powerful; i. e., God can accomplish, in these references, what to any inferior power is impossible; but as to the proper attributes of his divine nature—eternity, omniscience, omnipresence, moral unchangeableness, essential immutability, indestructibleness, immateriality, and incapacity of diminution or augmentation,and the like—any variation or contrariety in these is an absolute impossibility. But, now, if He should assume a shape, and become an object of sense, all these attributes are at once reversed. For that which has form and substance, however vast you suppose it, is yet always limited within some boundaries both of space and time; so that the divine immensity is clearly lost on his becoming visible. Again, all visible or material substances are destructible, and so God's eternity and immutability disappear. Then, that which is of finite extension and duration, cannot be omniscient? Besides, you have said yourselves that God can do whatever he wills, or pleases to do: he might, then, by an effort of his will only have destroyed the Asurs, or Titans, and have relieved the earth from the burthen of the miseries they inflicted on it: yet if these objects could in reality only be effected by God's appearing in a visible shape, then such assertions are mere empty words, a useless flattery of the deity.

அவைகளின் மார்பிலேயிருந்துகொண்டு குதிங்காலைப்பிடித்திழுத்து, ஆயுதங்களாற்பிளந்து வெட்டிச்சீவி ருபிகரித்து வருவார்கள். இப்படிச்செய்யப்படும் விக்கிரகங்களில் ஈகள் மொய்த்துத், தாங்கள்கிரிகித்த அசுத்தமான திரவியங்களினாலே அவைகளை அசுசிப்படுத்தும். இவைகளெல்லாவற்றையும் நாம்பிரத்தியட்சமாகக்கண்டுவருகிறோம். இவ்வகைப்பட்ட விக்கிரகங்களைத்தங்களுக்குத் தேவர்களென்றும சர்வலோககாரணர்களென்றுங்கருதி, அவைகள் அருள்தருமென்று நினைந்து, அவைகள்சந்நிதியிற் சாஷடாங்கமபண்ணுகிறீர்கள். இத்தனை அகோரமான அஞ்ஞானத்திலழுந்தியிருக்கிறஆத்துமாக்களைச்சாக்கிரதைசெய்யுஞ்சக்தி யாரிடத்திலே காணப்படும்! பகுத்தறிவில்லாத மிருகங்களுமல்லவோ ஸ்திரமான பொருள்களை ஸ்திரமானபொருள்களென்றும்,கல்லைக்கல்லென்றும், சலத்தைச் சலமென்றும, விலங்குகளை விலங்குகளென்றும் பாவிக்கின்றன. மிருகங்களைத்தன்னிலுங்கீழானவைகளென்று கருதியிருக்கும் மனிதன், விருட்சம், சிலை, நதி முதலியவைகளை மேலான தேவர்களென்று வணங்குவதுமன்றி, நரி வானரம் முதலிய மிருகங்களை அத் தேவர்களின் பிரதிநிதிகளென்றெண்ணி, அவைகளுக்கு ஆராதனைசெய்யவேண்டியதென்ன?

ஆகாரமுள்ள சமஸ்த பொருளெல்லாஞ் சிதையும். அரூபியாகிய பரப்பிரமமோ ஆகாரரகிதமாயிருக்கின்றார். அவரோ சுத்தாத்மா. ஆதலால் அவருக்குக் கிரியை சம்பவமில்லையென்று நீங்கள் சாற்றுவீர்களாகில், அதற்குத்தரம்;—வாயு அதரிசியமாயினும் மற்றும் பொருள்களை அசைக்கவும் பிரயோகிக்கவும் மேலேயுயர்த்தவுங் கீழே தாழ்த்தவும் சக்தி அதற்கிருக்கின்றதே. இப்படியே ரூபமில்லாத காற்று பலவிதமான கர்மங்களைச் செய்யும். மனமும அப்படியேஅரூபியாயிருந்தாலுஞ் சாக்கிரவஸ்தையில் விவிதப் பிரகார சிருட்டிகளைச் செய்யும். ஆனால் சர்வ மத சித்தப்படி மனம் நிராகாரம. சொப்பனவஸ்தையிலே மனம அல்லது ஆத்மா நானாவிதமான ஆகாரத்தையுடையஆனை குதிரை முதலியவைகளைச் சிருட்டிசெய்யுமே: இப்படியிருக்கச், சர்வத்துக்கும மேலாய் விளங்குஞ் சுத்தபூரண பரப்பிரமம் இப்பிரபஞ்சத்தைச் சிருட்டித்ததென்பது நம்பக்கூடாதா? இதற்கிசைய, "ஆகாரகீன சீவனிலும நானாப்பிரகார சிருட்டிசெய்யுஞ் சக்தியுண்டு. அங்ஙனமாகச் சர்வ பராக்கிரம பரிபூரண நிஷகள வஸ்து தமது சித்தத்தால் இப்பிரபஞ்சத்தைச் சிருட்டித்தல் ஆச்சரியமாமோ?" என்று வேதங்கள் பேசுகின்றன.

பரப்பிரமம் சர்வ வல்லமையுள்ளவர். அவர்தமக்குச் சித்தமானவைகளைச் செய்யக்கூடும். அப்படிப்பட்டவர் தமது இச்சாதீனமாய் ஒவ்வொரு விசேஷ கருமங்களை நிறைவேற்றும் பொருட்டுச்சகளீகரிக்கமாட்டாரா? என்பீர்களாகில் அதற்குத்தரம்—உலகத்தைச் சிருஷடித்து இரட்சைசெய்து நடத்துதலைக் குறிக்குமிடத்துக், கடவுள் சர்வசாமர்த்தியமுள்ளவரென்பது மெய்யே. சீவாத்மாக்களாலே செய்யப்படாத கிர்த்தியங்களனைத்தையும் அவரேமுடிப்பார். இன்னும், நித்தியத்துவம், சர்வஞ்ஞத்துவம், விபுத்துவம், நிர்விகாரம், நிஷகளத்துவம், சமபாவஸ்தையித்துவம், இராசவிரத்திசூனியத்துவம முதலிய இவ்வித சுயலட்சணங்களில் மாறுபாடின்றி இருக்கிறார். இப்படியிருக்கக் கட்பொறிக்கு விடயமாகத்தக்க ஓர் உருவத்தை எடுப்பாராயின் இந்தக்குணங்களெல்லாம் எங்கே? ஏனெனில், சாகாரவஸ்து அத்தியந்த மகத்துவமாயிருப்பினும், திசைகாலம் ஆகாசவியாபகம் இவைகளினாலே எல்லைப்படும். அதற்குச் சர்வவியாபகமிருக்கமாட்டாதே. அல்லாமலுஞ் சாகாரமாய்த் தோன்றுவதெல்லாஞ் சிதைந்துபோம. அங்ஙனமாகத் தேவனுடைய நித்தியத்துவமுஞ் சமபாவஸ்தையித்துவமும் இல்லாதொழியுமே. இன்னும அநித்தியமும அவியாபகமுமாயிருக்குமவஸ்து ஒவ்வொரு எல்லைக்குட்படுமாதலால், அதினிடத்துச் சர்வஞ்ஞத்துவம் உண்டாகாதே. மேலும நீங்கள் சொல்லியபடி கடவுள் தமக்குச் சித்தமானவைகள் யாவற்றையுஞ்செய்யக்கூடுமாகில், அவர்அசுரரைச்சங்கரித்து அவர்கள் உலகத்திற்கு வருவிக்குந் தீமைகளைத் தடுக்கலாமே,ஆதலால், கடவுள் சகளீகரித்தாலொழிய, வேறெவ்வாற்றானுஞ் செயல் நிகழாதொழியுமென்னில்; உங்கள்கடவுளைக்குறித்து நீங்கள் பேசுவன அனைத்தும முகஸ்துதிமாத்திரமாகி அபபிரயோசனமாய் முடியுமே.

லூத்தரின் சரித்திரத் தொடர்ச்சி.

௰௫ம். அத்தியாயம்.

லூதரை இஸ்தாலியப்பரிசாரகனொருவன் காணவந்தது—அவர் பாப்புவின் தானாதிபதியாகிய கயித்தானுவென்னுமபேரையுடைய காடினலுக்கு முன்வந்தது—வந்து பேசின காரியம முகியாமற்றிருமபிப் போனது.

லூத்தர்நெடுந்தூரமபயணமபண்ணினதாலுண்டான துன்பமொருஇராத்திரியிற்குள்ளே மாறிப்போயிற்று. அற்பசிமாதம எட்டாந்தேதி சனிக்கிழமைகாலமே, உமது அடியான் தங்களைக் காணவருகிறேனென்று அவருக்கு முன்பின் தெரியாத ஒரு ஆளிடத்திலிருந்து ஒரு செய்தி வந்தது. அதை அனுப்பினவனாரோவாகில், காடினல்கயித்தானு என்பவனுக்குச் சினேகிதனும, சீராலோங்கா என்னும் நாமத்தையுமுடைய ஓர் இத்தாலிய இராசபரிசாரகன்.

இவன் தான் அனுப்பிவைத்த செய்திப்படி சீக்கிரம லூத்தரிடம வந்துசேர்ந்தான். லூத்தருடைய பிரபந்தங்களின் ஆழ நீளங்களை அறியவும அவர்கொண்டபாடுகளைத் தீக்காரமபண்ணுமபடி அவர் மனதையொருப்படுத்தவும இவனைக் காடினல்கயித்தானுவென்பவன்லூத்தரிடம அனுப்பிவைத்தான். இவன் தன்னையின்னானுப்பிவைத்தானென்பதை மறைத்து, தங்கள் பேரிலுந் திருச்சபைவர்த்தனைபேரிலுங்கொண்ட நேசத்தாற்றங்களடியான் தங்களைக்காணவந்தானென்று அவரைக் கண்டாப்போலேஅனேகமனேகமுகமன்வார்த்தைகளைப்பேசி,நீர்கொண்ட கோட்பாடுகளை மறுதலித்து மாற்றவேண்டுமென்று அவரை வற்புறுத்தி, பணத்தளவில்மாத்திரம ஒருவன்தான்கொண்ட அசத்திய கோட்பாடுகளைமேற்கொள்ளலாமென்றும பாப்புவினுடைய தத்துவத்திற்கு விரோதமாக நீர் சமஸ்தகலைக்ஞானக் கல்விச் சாலையிற் பேசிய தருக்கத்தை விலக்கவேண்டுமென்றும, மேலுமபாப்புவானவர் விசுவாசப்பிரமாணத்தை மாற்று அல்லது முற்றாயழியென்றுதன் பிரியத்தைச் சிரக்கமபமபண்ணிக்காட்டினாலும அதே சுத்தபோதனையென்றுமசாதித்துச் சொன்னான். ஆனாலும, தன் தத்திரவார்த்தைக்கு லூதரிடங்கொடாததைக்கண்டு, தான் முன்னவரைவந்துகண்டபோதிலவருடன் பேசினமாதிரிபேசினாற்றன்னபிப்பிராயமவாய்க்குமென்றெண்ணி, அவர்போதித்தபோதனையையும, அவர் செய்த பிரபந்தங்களையும, பண்ணின நிபந்தனைகளையுந்திக்கரிக்குமபடி அவர் மனதை ஒருப்படுத்தப் பிரயாசப்பட்டான்.

அப்பொழுது லூதரிவனைப் பார்த்து, தான் சாந்த குணத்தனாய்க் கீழ்ப்படிந்தொழுகவும, தான் செய்த பிரபந்தத்திலெந்தவிஷயமோசமாயிருக்குதென்றுதனக்குத்தாட்சிப்பிரகாரமாய்க் காட்டினால் தான் தன் குற்றத்தை உணரவுந் தயாராயிருக்கிறோன்று பிரத்தியுத்தரம பேசினார். லூதர் இவ்வித பேச்சைப் பேசினதால் சீராலோங்கோவென்பவன் அக்களிப்புக்கொண்டு துள்ளி நான்போய்வருகிறேனென்று விடைபெற்றுக்கொண்டுபோய்விட்டான்.

லூதருடைய சினேகிதரோவென்றால், ஏகசக்கிரவர்த்தியிடத்தில்மெய்காப்பாளர் துணையைப்பெற்றுக்கொண்டாலல்லாமல் மற்றுமபடி கயித்தானு தானாதிபதியிடமபோகவேண்டாமென்று எல்லாருங் கூடி அவரை மன்றாட, அவர் அதற்குத்தாமாக "நான் ஒக்ஸ்வேக் நகருக்கு யாதாமொரு மெய்காப்பாளர் துணையின்றிப்போயினும எனக்கொரு அபாயமும நேரிடவில்லையே" என்றார் அதற்கு "லாஞ்சுமான்றல்" என்னுமாலோசனைக்காரன் பிரத்தியுத்தரமாக மகா கரிசனையுடன் சொன்னதென்னவெனில்—"உத்தியோகநேமாதிகாரிஉமமை எங்கள் பராபரிப்பின்கீழொப்புவித்தபடியால் நீர்நாமேவினதைச்செய்யவேண்டும" என்றார். இவ்விதமாய்ச்சொல்லி அவர்சினேகிதரானவோரும ஏகசக்கிரவர்த்தியிடமிருந்து தேவையான மெய்க்காப்பாளர் துணையைப்பெறுமபடி தலையிட்டுக்கொண்டார்கள். இப்படியிருக்க, சீராலோங்கோ என்னுந் தந்தரி திருமபவும லூதரிடமவந்துசொன்னதாவது—"காடினலுமமைக் காணத்தயாராயிருக்கிறார். வாரும, நானே உமமை அவரிடங் கூட்டிக்கொண்டுபோவேன். ஆனாலும நீர் அவரைப் போய்க் காண்கிற விதத்தை உமக்குச் சொல்லுகிறேன். எப்படியெனில் அவரிருக்கிற அறைக்குள்ளே நீர் போதும பொழுது, நீர் அவருக்குமுன் சாஷ்டாங்கமாய்விழவேண்டியது. எழுமபென்று அவருமக்குச்சொன்னால்,அவருக்குமுன்னே முழந்தாளில் நிற்கவேண்டியது. அவர் சொன்னாலல்லாமல் மற்றுமபடி அவருக்குமுன்னிறுதிட்டமாய் நிற்கப்படாது. நீர்போய்க் காணவேண்டியவர் திருச்சபைநாயனென்றுதிட்டமாய் நினைத்துக்கொள்ளும. இவைகளைத்தவிர நீர் யாதாமொன்றுக்குமஞ்சவேண்டாம. யாதொரு பிரயாசமுமில்லாமற் சகலமுஞ் சீக்கிரமாய் வரையறைவுபண்ணப்படும" என்றான்.

A few Chapters from the Life of Luther.

CHAPTER XV.

Luther is visited by an Italian Courtier—He appears before the Pope's Legate—Termination of the first interview.

Luther had recruited his strength by a night's rest. On the morning of Saturday, the 8th of October, a person, unknown to him, sent him word, as if devoted to his service, that he was coming to visit him. The message came from an Italian courtier, named Urban de Serra Longa, who was attached to Cardinal Cajetan.

The Italian soon arrived. The Cardinal had sent him to sound the Reformer, and to prepare him for the recantation expected from him. Serra Longa professed to have come of his own accord, from friendship for a favorite of the Elector of Saxony, and out of love to the Church. After having saluted Luther with many professions, he urged him to recant. He asserted that one might maintain false propositions, if they only brought in money; that all discussions in the Universities concerning the Pope's authority was to be avoided; but that, on the contrary, it was sound doctrine that the Pontiff might, by a nod, alter or suppress articles of faith;—with much more in the same strain. But the crafty Italian soon perceived, that he was forgetting himself; he resumed his former gentleness and tried to persuade Luther to retract his doctrine, his theses, and the oaths he had taken.

Luther contented himself with saying that he was quite ready to be humble and obedient, and to give satisfaction in any point in which he might be shewn to be in error. At these words Serra Longa, overjoyed, took his leave for that time.

Luther's friends all joined in intreating him not to go to the Legate, without first obtaining a safe-conduct from the Emperor himself.

"But I came to Augsburg without a safe-conduct," replied Luther, "and I met with no harm."

"The Elector," said the Councillor Langemantel with affectionate earnestness, "commended you to *our* care; you ought therefore to follow our directions."

His friends took upon themselves to obtain the necessary safe-conduct from the Emperor. When Serra Longa returned —"Come," said he to Luther, "the Cardinal is waiting for you. I will myself conduct you to him. But first let me tell you how you must appear in his presence. When you enter the room where he is sitting, you must prostrate yourself with your face to the ground; when he tells you to rise, you must kneel before him, and you must not stand erect, till he orders you to do so. Remember that it is before a Prince of the Church you are about to appear. As to the rest, fear nothing; all will soon be settled without any difficulty."

Luther said something of a safe conduct.

"Beware of asking any thing of this sort," replied Serra Longa, quickly; "the Legate is quite ready to end the affair amicably. If you ask for a safe-conduct, you will spoil all."

"My gracious lord, the Elector of Saxony," replied Luther, "recommended me to several honorable men in this town. They advise me not to venture without a safe-conduct. I ought to follow their advice. Were I to neglect it, and any thing should befall me, they would write to the Elector, my master, that I would not hearken to them."

Luther persisted in his resolution; and Serra Longa was obliged to return without him.

The next day was Sunday; and Luther obtained a little more rest.

On the morning of Monday, the 10th of October, Serra Longa again renewed his persuasions.

"Why," he asked in Latin, "why do you not go to the Cardinal? He is expecting you in the most indulgent frame of mind. With him the whole question is summed up in six letters,—REVOCO—*I retract*. Come, then, with me, you have nothing to fear."

Luther thought within himself that those were six very important letters; but he replied:

"As soon as I have received the safe-conduct I will appear."

Serra Longa lost temper at these words. He brought forward additional reasons for compliance. But Luther was immovable. The Italian courtier, more irritated, exclaimed:

"You imagine, no doubt, that the Elector will take up arms in your favour, and risk, for your sake, the loss of the dominions he inherits from his ancestors."

Luther.—"God forbid!"

Serra Longa.—"When all forsake you, where will you take refuge?

Luther.—(Smiling and looking upwards with the eye of faith.)—"Under heaven!"

For an instant Serra Longa was struck dumb by this sublime and unexpected reply;—he soon after left the house.

Shortly after Serra Longa had left Luther, the latter received the safe-conduct. His friends had procured it from the Imperial Counsellors.

The Legate, apprized that Luther would appear the next day before him, called together those in whom he had confidence, to concert with them how he ought to treat the German monk. Opinions were divided. One said, "We must compel him to retract." Another, "We must arrest him and throw him into prison." A third was of opinion that it would be better to put him out of the way. A fourth, that it would be expedient rather to win him over by gentleness and mildness. The Cardinal seems to have resolved, in the first instance, to make trial of this last method.

At length the day of conferrence arrived.

Luther repaired to the house of the Legate, accompanied by the prior of the Carmelites, two friars of the convent, Doctor Link, and by an Augustinian monk. On entering the room where the Cardinal was waiting for him, Luther found him accompanied by Serra Longa. His reception was cool but civil.

Luther waited reverently for the Roman Prince to address him. Finding, however, that he did not open his lips, he understood his silence as an invitation to open the business, and spoke as follows:—

"Most worthy father, upon the summons of His holiness the

அப்போ லூதர் மெய்காப்பாளர் துணையைப்பற்றியேதோ பேசினார்.

அப்போஅவனதைக்கேட்டுச்சொன்னதாவது—"இவ்விதமாய்ப் பேசாதபடி பத்திரமாய்ப்பரிமாறும. கயித்தானு என்னுங் காடினலானவர் உண்டான கல்வைகாரியங்களைப் பிணக்கின்றி இராசிப்படுத்துவார். மெய்காப்பாளர் தேவையென்றால், நீர் அவர்களை மோசப்படுத்திப்போடுவீர்" என்றான். அப்போது லூதர் பிரத்தியுத்தரமாக:—

"சாக்சனிதேயத்துத்தியோகநேமாதிகாரியாகிய கருணைக்கடலாகிய என்னாயனேவென்றால், இப்பட்டினத்திலுள்ள அனேகமபெரிய மனிதருக்கு என்னைப்பற்றிப்புகழ்ந்து பேசியெழுதியுமிருக்கிறார். அவர்களோ மெய்காப்பாளர்துணையில்லாமற்போகத்துணியவேண்டாமென்கிறார்கள். ஆகையால் நான் அவர்கள் யோசனைப்படி நடக்கவேண்டியது. அதை நான் அசட்டைபண்ணிஅதனிமித்தம் ஏதுமெனக்கொரு அபாயம நேரிட்டதுண்டானால், நான் அவர்கள் சொற்படி கேட்டுநடக்கவில்லையென்றென்னைப்பற்றி என்னேசமானுக்கெழுதி அறிவிப்பார்கள்" என்று லூதரிவ்விதமாய்த் தன்னிண்ணயத்தையேசாதித்துக்கொண்டிருந்தபடியால் சீராலோங்கோவென்பவனவரையில்லாமற்போய்விட்டான்.

அடுத்தநாள் ஞாயிற்றுக்கிழமையானதால், லூதருக்குச் சற்றேயாறுதல் கிடைத்தது. அவர்மற்றநாள் அற்பசிமாசமபத்தாந்தேதியாகியதிங்கட்கிழமைகாலமே,மறுபடியும லூதரிடம வந்து புத்திசொல்லவாரமபித்தான். அவன் அவரைப்பார்த்து லத்தீன் பாஷையிலே கேட்டதென்னவெனில்,— "சாந்த குணத்தினுடன் உமமைக் காணவேணுமென்றிருக்க, நீர் யாது காரணத்தையிட்டவரிடம போகவில்லை" என்றான். அவர் அதற்குத்தாமாக —"மெய்காப்பாளர் துணை எனக்குக்கிடைத்த அச்சணமே நான்போவேன்" என்றார். சீராலோங்கோவென்பவன் இவர் இப்படிப் பேசக்கேட்டவுடனே கோபங்கொண்டு லூதர் தன் பேச்சுக் கேடுபடுமபடி இன்னும பல நியாயங்களை எடுத்துக்காட்டினான். ஆனாலும லூதரோ சற்றும அசையாததைக் கண்டதிகமாய்க்கோவித்து "என்ன!! உத்தியோகநேமாதிகாரி உனக்காகப் படையெடுத்து, அவர் முதாக்கள் வழியாய்ச் சுதந்தரிக்கும இராச்சியங்களை உனக்காக இழப்பாரென்றுதான் நீ நினைக்கிறாயா" என்றார்.

லூதர்—இல்லை இல்லை அப்படியல்ல!!

சீராலோங்கா— எல்லாருமுன்னைக்கைவிட்டாலுனக்குத் தஞ்சமென்ன?

லூதர்— சிரித்து விசுவாசதிருட்டியை ஏறெடுத்து) பூமியே தஞ்சமென்றார்.

இவன் காத்திரவண்ணம லூதரிப்படி உன்னதமாயுத்தரவுவிடுத்ததைக் கண்டு சற்றுவேளைக்கொன்றும பேசாமல் மௌனமாய் நின்று திருமபவுமபோய்விட்டான். அவன் போய்க் கொஞ்சத்தியாலத்தின்பின், லூதருக்கு அவர் சினேகிதர் கேட்டுப்பெற்றுக்கொண்ட மெய்காப்பாளர் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

கயித்தானுவென்பவன் லூதர் தனக்குமுன்வருந் தவணைநாளைக்கென்பதை அறிந்து அவரை எவ்விதமாய் நடத்தவேண்டியதென்பதை யோசனைபண்ணுமபடியவன் தனக்கு நமபிக்கையுள்ளவர்களை வரவழைத்துக்கேட்டபொழுது பலரும பலவித யோசனைகளைச் சொன்னார்கள். — "அவன்கொண்ட கோட்பாடுகளைத்திக்காரமபண்ணென்றுசொல்லி அவனை நெருக்கவேண்டும" என்று ஒருவன் சொல்ல—அப்படியல்ல, "அவனைப் பிடிப்பித்துச் சிறைச்சாலைக்குட்போடவேண்டியது" என்று மற்றவன் சொல்ல—"அதுவுஞ்சரியல்ல, அவனைப் பிடித்து இரகசியமாய்க் கொன்றுபோடுவது நலமென்று வேறேவன் சொன்னான்." "ஆ ஆ! அது நல்லதல்ல, அவனுக்குச் சாந்தம மெத்தனவைக் காட்டி அவனை வசப்படுத்திக்கொள்வது உத்தமமென்று வேறேருவன் சொன்னான்." இப்படியே பலரும பலவிதமாய்ச் சொல்லக் கயித்தானுவென்டவன், கடைசியாய்ச் சொல்லிய யோசனைதானுத்தமமென்றெண்ணி அதைச் சோதித்துப் பார்க்கவேணுமென்று மனதிலெண்ணினான். இப்படியோசனைபண்ணிக்கொண்டிருக்க, லூதரை விசாரணைபண்ணும நாள் வந்துவிட்டதினால், அவரன்றைத்தினம காமலேத்தியரென்னுமுனிவர்க்குத் தலைவனையும, இரண்டு துறவர்களையும, டாக்குத்தர் லிங்கு என்பவரையும, அகுஸ்தீனு சமயாசார ஏகாங்கியொருவரையுங் கூட்டிக்கொண்டு காடினலாண்மனைக்குப்போகையில், இவரிடத்திற் பலமுறையுமவந்து தந்திரோபாயமாய்ப் பேசின சீராலோங்கோவென்பவனுந் தன்னுடன் கூடிவந்ததை லூதர் கண்டார்.

லூதர் மெத்த ஆசாரோபசாரமாய்க் காத்திருந்துமவர் பேசாமலென்னைத்தான் பேசஇருக்கிறோன்றெண்ணி அவர் பேசின பேச்சாவது—

"அதிகாசாரத்திற்கு நிமித்தமான என் தகப்பனே!

பரிசுத்தநாமகாரணத்தைப் பொருந்திய பாப்புவின் கட்டளைப்படியும, உத்தியோக நேமாதிகாரியாகிய கருணைகூர்ந்த என்னுயனுடைய விருப்பப்படியும நான் தங்களுக்கு முன்னே பரிசுத்த கிறிஸ்த சபைக்குரிய ஒடுக்கவணக்கமுள்ள புத்திரனுகவந்து நிற்கிறேன். இப்பொழுது விசாரணைக்கிடமாயிருக்கிற பிரபந்தங்களையுங் கோட்பாடுகளையுமெழுதிப் பகிரங்கமபண்ணினது அடியேன்தான்—என்பேரிற்குற்றமாகக்கொண்டுவந்த குற்றச் சாட்டுக்கள் யாதென்பதை அத்தியந்த தாழ்மையுடனே உற்றுக்கேட்கவும,என்பேரிற்றப்பிதமுண்டானுற்றங்கள் சொற்படி சத்தியத்திற்போதிக்கப்படவும நான் தயாராய் நிற்கிறேனென்றார்.

அப்பொழுது காடினலானவன், குற்றஞ்செய்தபிள்ளைபேரிற்றகப்பன் பட்சமுற்றிரங்கும வண்ணமாய், அதிகம லூதர் பேரிற்சார்வாய்ப் பிரத்தியுத்தரங்கொடுத்து, அவருடைய சாந்தகுணத்தைப் புகழ்ந்து, அவரைக் கண்டவுடன் தனக்கிருந்தசந்தோஷத்தைவெளிவிட்டுச்சொன்னதாவது, நீ செய்த தப்பிதங்களையெடுத்தறிக்கைபண்ணி, உனது பிரபந்தங்களும பிரசங்கங்களும அபத்த போதனைகளென்றவைகளைத்தள்ளி, இன்றுதொடுத்தினிமேலிப்படிப்பட்ட கோட்பாடுகளை எடுத்துப்பிரசங்கமபண்ணமாட்டேனென்று வாக்குத்தத்தமபண்ணுமபடி அவரைக் காடினல் வற்புறுத்தியேவினன்.

பாப்புவினுடைய கட்டளை நிருபங்களைச் சற்றே பார்க்கத் தாருங்களென்று லூதர் கேட்டார்.

கயித்தான்—என் மகனே, உன் கேள்விப்படி தாக்கூடாது. நீ உன் தப்பிதங்களையெடுத்தறிக்கைபண்ணவேண்டியது. இனிமேல் நீ போதிக்கிற போதனையைப் பற்றி எச்சரிக்கையாயிரு—கக்கிவிட்டதை மறுபடியுமெடுத்துச் சாப்பிடாதை.

லூதர்—நான் செய்த தப்பிதத்தைதயெடுத்துத் தயவாய்க் காட்டுமேன்.

கயித்தான் சற்றே தயவுதாட்சணைகொண்டுரைத்ததாவது, "என்னருமை மகனே! நீ பகிரங்கமபண்ணின இரண்டு சூத்திரங்களுண்டு. அவைகளை நீ எல்லாருக்குமுன்னுந் திக்காரமபண்ணவேண்டியது. முதலாவது, பரிபூரணபலனேன்னும பாபவிமோசன கிரியப்பலனில் எங்களாண்டவராகிய யேசுக்கிறிஸதுநாதருடைய புண்ணிய பலாபலன்களும அவரடைந்தபாடுபடுதல்களுமடங்கியிருக்கவில்லையென்றும, இரண்டாவது, ஞானுனுமான திவ்விய திரவியத்தைப் பெறுகிற மனிதன் தனக்கருளப்பட்ட பிரசாதத்திலேதானே விசுவாசமவைக்க வேண்டுமேன்றும நீ விளமபரமபண்ணிய இவ்விரண்டு சூத்திரங்களையுந் திக்காரமபண்ணவேண்டியது—என்றன. அப்போ லூதர் பிரத்தியுத்தாரமாக,

பரிபூரண பலனைப் பற்றி நான் பேசினதிலேதும மோசமிருக்குதேன்றெனக்கத்தாட்சிப் பிரகாரமாய்க் காட்டுவதுண்டானல், உங்கள் போதனையையே அங்கீகாரமபண்ணத் தயாராயிருக்கிறேன். ஆனலும நான்விசுவாசத்தைப் பற்றிப் பேசியதை நான் மறுதலிப்பதுண்டானல், நான் கிறிஸதுநாதரை மறுதலிக்க வேண்டுமே. ஆகையால் நான் மறுதலிக்கக்கூடாது; மறுதலிக்கவுமமாட்டேன் கடவுளோத்தாசையால் முடிவுபரியந்தமநான்அதைப்பின்பற்றுவேன்என்றார்.

கயித்தானுவேன்பவர் கோபங்கொள்ள ஆரமபித்துப் பிரத்தியுத்தாரமாக—"நீ செய்தாலேன்ன, செய்யாமல்விட்டாலேன்ன, அக்கறையில்லை. நீயின்றைத்தினம விசுவாசத்தின்பேரிற் கூறிய பகுதியைத் திக்காரமபண்ணு அல்லாதிருந்தால்அதோன்றினிமித்தம நானேயுன் போதனையைத் தள்ளிக் குற்றப்படுத்துவேன்" என்றன்.

லூதர்—திருவுளசெயலேயல்லாமல் வேறெருசெயலுமில்லை. கடவுள் தமது திருச்சித்தத்திற்கிசைந்தவைகளையென்னுடன் செய்வார். பரிசுத்த கிறிஸ்த விசுவாசத்தைப் பற்றி நான் பகர்ந்த சாட்சியைத்திக்காரமபண்ணுகிறதிலும, எனக்கு நூறுதலையுண்டானலவைகளை நானிழந்துபோவது வாசியேன்றார்.

கயித்தானு—நான் உன்னுடன் நியாயமுத்தர்த்துப் பேசிக்கொள்ளவரவில்லை. திக்காரமபண்ணு, அல்லாதிருந்தால், உனக்குவரவிருக்குமாக்கினையைப் பட எத்தனமபண்ணு.

இப்படிமாறிமாறிப் பேசுவதினல் எடுத்த காரியமுடியாதேன்று திட்டமாய்லூதர் மட்டிட்டறிந்து, தனக்குண்டான பிரதிமொழிகளையெழுத்தின்பேரிற் கொடுப்பதுஉத்தமமேன்றெண்ணிப்பஞ்சாயத்தைவிட்டுப்போகிறவெண்ணத்தைக்காட்டினபடியால்,காடினல் அவருக்கு மறுமொழியாக, "நீ உரோமை நகருக்குப்போகிறதற்கு நானுனக்கொரு மெய்காப்பாளர் துணையைத்தருமபடி விருமபுகிறயா?" என்றன்.

அப்பொழுது லூதர், ஒக்ஸ்வேக் என்னும நகரியிற்றனக்கு நேரிடவிருந்த அபாயத்தை நினைத்துக் கயித்தானுவேன்பவனிவ்விதமாய்க் கேட்டது தன் காலையுங் கையையுங் கட்டித் தன் சத்துருக்களுக்கிரையாகக்கொடுத்துப்போடுமநோக்கமேன்றெண்ணி

Pope, and at the desire of my gracious lord, the Elector of Saxony I appear before you, as a humble and obedient son of the holy Christian Church; and I acknowledge that it was I who published the Propositions and Theses that are the subject of inquiry. I am ready to listen with a l submission to the charges brought against me, and if I am in error, to be instructed in the truth."

The Cardinal who had determined to assume the tone of a kind and compassionate father towards an erring child, answered in the most friendly manner, commended Luther's humility, expressed the joy he felt on beholding it, and urged him to acknowledge his faults, retract his propositions and sermons, and promise to abstain for the future from propagating his opinions.

Luther requested to see the Pope's brief.

Cajetan.—"Your demand, my son, cannot be complied with. You have to acknowledge your errors; to be careful for the future what you teach; and not to return to your vomit."

Luther.—"Deign, then, to inform me wherein I have erred."

Cajetan assumed a tone of condescension, and said:

"My beloved son! there are two propositions put forward by you, which you must, before all, retract:—1st. 'The treasure of Indulgences does not consist of the merits and suffering of our Lord Jesus Christ'—2dly. 'The man who receives the holy sacrament must have faith in the grace offered to him'."

"As to Indulgences," said Luther to the Legate, "if you can prove to me that I am mistaken, I am ready to receive instruction. But as to that other article concerning *faith*, if I yielded any thing there, I should be denying Christ. I cannot, therefore, and I will not yield that point, and by God's help I will hold to it to the end."

Cajetan (beginning to lose temper.) "Whether you will, or will not, you *must* this very day retract that article, or else, for that article alone, I will proceed to reject and condemn all your doctrines."

Luther. "I have no will but the Lord's. He will do with me what seemeth good in his sight. But had I a hundred heads, I would rather lose them than retract the testimony I have borne to the holy Christian faith."

Cajetan.—"I am not come here to argue with you. Retract, or prepare to undergo the punishment you have deserved."

Luther clearly perceived that it was impossible to end the affair by a conference. He thought the most prudent plan would be to answer the Cardinal in writing. Having therefore shewn a disposition to withdraw: "Do you wish," said the Legate to him, "that I should give you a safe-conduct to repair to Rome?

The Reformer, sensible of the dangers, that surrounded him even at Augsburg, took care to refuse an offer that would have delivered him up, bound hand and foot, to the vengeance of his enemies. He rejected the proposal as often as Cajetan chose to repeat it; which he did several times. The Legate concealed the chagrin he felt at Luther's refusal; he assumed an air of dignity and dismissed the monk with a compassionate smile, under which he endeavored to hide his disappointment, and at the same time, with the politeness of one who hopes to have better success another time.

LITTLE MICKEY,

The South Australian Boy.

When children do what they ought not to do, they are not happy. There is something within them that tells them they have done wrong. This inward monitor is conscience. It is "the eye of the mind," and is of the same use to the mind as the eye is to the body: by it we can try our conduct, and see whether it is good or bad. By this inward judge and monitor, we know the difference between right and wrong. A true story will show how conscience acted in the mind of a heathen boy.

Little Mickey was born in South Australia. The natives of that land are called Papoos. Their skins are not quite black, like the negroes, but of a deep brown color. They have woolly hair, high foreheads, and are tall and thin in size. Of all the savage people to whom missionaries have been sent, the Papoos are the most wretched and degraded. They live in the lowest state of nature, not much better than brutes; their lives are chiefly spent in eating aud sleeping. They kill and eat one another. The only coverings worn by them are skins of animals, and old dirty blankets, thrown over their shoulders. They have no fields, no gardens, no houses, no beds. In the open air they sleep, under shelter of trees, or in holes of the rocks. They wander in search of food, and do not stay long in one place. When they find any food they seldom cook it, but eat it raw. Wild animals, roots, snakes, grubs, and indeed almost any thing they obtain serves them for food. They greedily devour what is before them, and when all is gone, they will lie down for days together, and sleep nearly all the time. Some who live near the sea-coast, and who can get plenty of fish and oysters, are in a better state, and live in huts.

When we hear of the miseries of savage life, we should be thankful for our mercies. If we were to make a list of the many comforts we enjoy in our food, cloths, houses, books, friends and teachers, how great would be the sum of them! We should find enough to be grateful for all our days.

A missionary, who took up his station at Encounter Bay, in South Australia, took into his service two native boys. One of these was little Mickey. They lived with him in the house, and were employed in the day, in taking care of the cattle. Mickey used to sleep in an out-building called the cooking-house. As he was a cheerful, active boy, and quick in learn-

மேத்தப் புத்தியாய் எனக்கு மெய்காப்பாளர் துணை வேண்டாமேன்று பலமுறையுஞ் சொல்லிப்போட்டார். லூதர்வ்விதமாயல்லத்தட்டினதால் கயித்தானு மனமடிவுகொண்டு அதைக் காட்டாமல் இன்னெரு முறை தானினைத்தவெண்ணங்களேல்லாமனுகூல சித்தியாதுமேன்றெண்ணி அவரைத் தயவுதாட்சிணியத்துடன் போய்வருமபடி விடைகொடுத்தனுப்பினன்.

தேன் அஸதிறலியனுசிய மிக்கே என்னு நாமத்தையுடைய ஓர் சிறு பையனின் சரித்திரம.

பிள்ளைகள் தாங்கள் செய்யக் கடைமையில்லாத யாதொன்றைச் செய்யுங்காலயில் அவர்கள் மனக்களிப்புள்ளவர்களாயிருக்கிறதில்லை. அவர்கள் செய்த குற்றத்தை அவர்களுக்கறிவிக்கிறதற்கேன்று அவர்கள் இதயத்திற்குள் சீவசாட்சியேன்னும நாமத்தையுடைய உவாத்தியாயரொருவர்இருக்கிறர். அவருக்குமனக் கண்ணேன்றும மறு நாமமுண்டு. தேகத்திற்குக் கண்ணேவ்வளவு பயனுற்றதாயிருக்குதோ அப்படியே மனதிற்கும மனச்சாட்சியேன்னுங் கண்ணிருக்க வேண்டியதவசியம. அத்தால் நாம நமது நடையைப் பரிசோதனைபண்ணி அதின் இதாகிதத்தை அறிந்துகொள்ளலாம. இந்தச் சீவசாட்சியேன்னும அகத்துவாத்தியாகிய நடுவனைக்கொண்டு நன்மை தீமை இரண்டிற்குமுண்டான பேதத்தை வரையறுக்கிறேம. மேற்காட்டிய நாம தேயத்தைப் பொருந்திய அஞ்ஞானப் பையனுடைய மனதில் சீவசாட்சியேன்னும நடுவன் நடப்பித்த செயலைச் சத்தியமாய் நிகழ்ந்த ஓர் சரித்திரத்தாற் காண்கலாம, அதாவது: —

மிக்கேயேன்பவன் தேட்சண ஆஸ்திறலியாவிற் பிறந்தான். அவ்வூர்ப் பிறந்தோர் "பாப்பூசு" என்ற வருணதலப் பெயராய் அழைக்கப்படுகிறர்கள். அவர்களுடைய தோல் முற்றும புகர் நிறமேயல்லாமற் காப்பிரிகளைப்போல அவ்வளவு கறுப்பல்ல. அவர்கள் தலைமயிர் ஆட்டு ரோமத்தை நிகர்த்ததாயும, ஏறு நெற்றிகளையுடையவர்களாகவும, நெட்டையாகவும, மேல்லிய சரீரமுள்ளவர்களாகவுமிருக்கிறர்கள். குருமார்கள் அனுப்பப்பட்ட சகல மிலேச்சசாதியாரானவர்லும இந்தப் பாப்பூசு என்பவர்களே மகா நிற்பந்தாயும நன்னடையிற்றுறந்தவர்களாகவும இருக்கிறர்கள். அவர்கள் மிருகத்துக்குச் சமானமாய்ச் சீவிக்கிறதுமன்றிப் பிரதானமாய்த் தங்கள் நோத்தைச் சாப்பிடுதலிலும நித்திரை செய்தலிலுமே செலவழிக்கிறர்கள். அவர்களொருவரை ஒருவர் கொன்று சாப்பிடுகிறர்கள். மிருகத் தோலையுடுத்து அழுக்குப் பிடித்த கமபளங்களை உத்தரீயம போலே தோள்மேற் போடுகிறர்கள். அவர்களுக்கு வயல்கள், தோட்டங்கள், வீடுகள், படுக்கைகள் முதலிய அனுபவங்களில்லை. மாத்தின் கீழே அந்தரவேளியிலே அல்லது கன்மலைக் குகைகளிலே நித்திரைசெய்கிறர்கள். அவர்கள் ஆகாரந் தேட இங்குமங்குந் திரியும போது வேகு நோம ஓரிடத்திற் தரிக்கிற வழக்கம இல்லை. அவர்கள் யாதாமொரு ஆகாரத்தைக் காண்கும பொழுது அத்தை எடுத்துப் பச்சையாகச் சாப்பிடுகிறர்கள். காட்டுமிருகங்களையும, வேர்களையும, பாமபுகளையும, புழுக்களையும, மெய்யாகவே அவர்கள் கண்ணிலகப்படுகிற சகலத்தையும சாப்பிடுகிறர்கள். அவர்கள் கண்டதேல்லாவற்றையும போசையாய்ச் சாப்பிட்டு முகிந்ததின்பின் கிழமை முற்றும நித்திரையிலே போக்குகிறர்கள். கடற்கரைக்குக் கிட்டவிருந்து மீனும மட்டியும பிடிக்கத் தக்கவர்கள் சற்றே சீர்திருந்தினவர்களாயிருக்கிறதுமன்றிக் குடிசை கட்டி அவைகளில் வாசமபண்ணுகிறர்கள்.

துட்டத்தனமாய்ச் சீவனமபண்ணுவதாலுண்டாகும நிற்பந்தத்தைப்பற்றி நாம கேள்விப்படுமபொழுதெமக்குக்கிடைத்த சலாக்கியங்களைப்பற்றி நாம மேத்த நன்றியறிந்தவர்களாயிருக்க வேண்டியது. எங்கள் சாப்பாட்டில், உடுபுடைவைகளில், வீடுகளில், புத்தகங்களில், சினேகிதர்களில், உவாத்திமார்களில் நாம அனுபவிக்கும நன்மைகளின்னதின்னதேன்று நாமொரு இடாப்பெழுதச் சமபவித்தால் அவைகளின்தொகை எவ்வளவுக்கு வரும! ஆகையால் எங்களாயுளுள் முழுதும நாங்கள் நன்றியறிந்தவர்களாயிருக்க வேண்டியது.

தேட்சண ஆஸ்திறலியாவிலுள்ள (Encounter Bay) என் கவுன்றவே என்னுங் கிராமத்திலிருந்த மிசியோனரியொருவர் அவ்வூர்ப் பிறந்த இரண்டு பொடியங்களைத் தனக்கு வேலைகாராக வைத்தார். அவர்களிலோருவன் மிக்கேயேன்பவன். இவர்களிருவரும பகல் தோறும அவருடைய வீட்டிலே ஆடுமாடுகளைப் பாரபரித்துக்கொண்டுவந்தார்கள் மிக்கே என்பவன் வழக்கமாய்ச் சமையல் வீட்டிலே நித்திரைபண்ணிவந்தான். அவன் சேந்தளிப்பும, முயற்சியும, கல்வியிற் கூரியவனுமாயிருந்த காரணத்தினல்

அவனுடைய எசமான் அவனிற் செல்லப்பிள்ள போல மெத்தப் பிரியமுற்றவனுய்த் தன் குடுமபத்திற் சேர்த்துக்கோண்டார். அவருடைய மூத்த பிள்ளைகள் அவனுக்கு வாசவணபழக்கினுர்கள். அவன் தன் பாடத்தைக் கோடுத்த பிற்பாடு குழந்தைகளுடனே போய்க் குதித்து விளையாடுமபடிக்குஅவனுக்குத்தாவு கோடுத்திருந்தார். அவன் மற்றும அவ்வூர்ப்பிறந்த பிள்ளைகளேல்லாரிலும மிகவுஞ் சீர்த்தேற்றமுள்ளவனுய் வந்ததினுற் றனது பட்சமுள்ள எசமானவனைப் பிரியப்படுத்தக் கூடியதேதுவோ அதேல்லாவற்றையுஞ் செய்துகோள்ளத்தக்கவனுய் நடந்தான். ஆனுலுங் கிறிஸ்துமார்க்கத்தறிவு விளங்கிய நாடுகளிலுள்ள பிள்ளைகளைப்போல அஞ்ஞானப் பிள்ளைகள் தங்கடங்கள் பிராண சிநேகிதருக்குப் பட்சங் காட்டியுங் கீழ்ப்படிந்தும நடவாமற் போகிறுர்கள்.

ஒரு நாட் சாயந்தாம இவனும இவனுடனே கூட வேலை பார்க்கிற பையனும சமையல் வீட்டிலே சாப்பிடப் போயிருந்த வேளையில், இவன் அப்பஞ் சுடுகிற வீட்டிற் கதவைத் திறந்து அப்பங்கள் வேகிறதைக் கண்டான். எசமான் இவனுக்குக் கோடுத்த சாப்பாடு இவனுக்குத் திருத்தியாய்ப் போதுமானதாயிருந்தாலும அரைக்கரைவாசி வேந்து கிடக்கிற அப்பங்களிற் சிலவற்றை எடுத்துச் சாப்பிட வேண்டுமேன்கிற போசையால் மருண்டு அவைகளை எடுத்து அவைகளில் அரைவாசியை மற்றவனுக்குப் பங்கிட்டுக் கோடுத்துத்திருமபவுங் கதவைச்சார்த்திக்கோண்டு வேளிக்கிட்டு இருவரும அப்பங்களைத் தின்றதின்பின்னுல், தாங்கள் செய்தது மோசமேன்றுணர்ந்தஞ்சியுந் தாங்கள் செய்ததைத் தங்கள் எசமானனுக்கறிவித்து அவ்ரிடம மன்னிப்படைகிறதை விட்டுத் தூர ஓடிப்போனுர்கள். சூரியனத்தமித்திருளடைந்ததினுல் இந்த மிக்கேயென்பவன் இராமுழுதும பற்றைகள் சேடிகளிலே அலைக்கழிந்துதிரிந்தான். அவன் தான் குற்றஞ் செய்யாமலிருந்து தனதேசமானுகிய மிசியோனரியின் அடுக்களையிலே சோதுசாய் நித்திரைகோள்ளுவதே மகாவுத்தமமேன்று அவன் பலமுறையுஞ் சந்தேகமில்லாமல் நினைத்ததுண்டு.

இராத்திரிக்கும மிக்கேயென்பவன் வரக்காணவில்லை. அவனுடைய சினேகிதர் வீடடங்கலும பார்த்துத்தேடியுங் காணுமற் கதவிலே வந்து நின்றும பார்த்தார்கள். காணவில்லை. அசல் வீடுகளிலும விசாரணைபண்ணியும அவனைக் கண்டோமேன்றவர்கள் ஒருவருமில்லை. ஆனுலுஞ் சுற்றேறு துலைப்படஇருந்தவர்களுடைய குடிசைகளிலே சில நாள் வழக்கப்படி நித்திரைசெய்யப் போய்விட்டானேன்று பலரும நினைத்தார்கள். ஆனுலுமவன் நித்திரைசெய்யப் போகிறவேளைகளிலேல்லாம தன்னேசமானனுடைய சமுசாத்திலேவரிடத்திலேன்கதல் நான் நித்திரைகோள்ளப் போகிறேனேன்றறிவியாமற் போகிறதில்லை. அப்படிப் போனதுண்டானுல் அறிவியாமற்போகானேன்றுத்தேசித்தார்கள்.

அடுப்பைவிட்டு அப்பத்தை எடுக்கிறநோம் வந்தபோது, ஏதோ ஒரு கள்ளனுட்சேன் றூடாடினனேன்று வேளித்துப்போயிற்று. பேரியதுண்டப்பங்கள் களவுபோய்விட்டன. பின்னைஅவைகளை எடுத்தவனுர்? மிக்கேயும அவன் கூட்டாளியும அப்பஞ்சுடுகிற விடத்திலே இருந்தார்களேயல்லாமல் வேறேருவரும அங்கே போகவில்லையே. ஆனதன்மையால் மிக்கேயென்பவன் இவ்வளவு தயவைப்பேற்றுக்கோண்ட பிற்பாடும இவ்வளவு போல்லாப்புச் செய்தானேயேன்று அவனிலே கடுமையாய்ச் சமுசயங்கோண்டார்கள்.

மற்றநாளும இந்தப் பதுங்கிகள் வரக்காணவுமில்லை அவர்கள் இருக்கிறவிடந் தேரியவுமில்லை அவர்கள் எங்கேயோ தூரத்துக்குப்போய் விட்டார்களேனக் கோஞ்சநோத்தின்பின் தேரியவந்தது. சிறிது மாசங்கள் கழிந்தபின், மிக்கேயென்பவன் தன்சிநேகிதர் தன்னைக் காணுதபடி தன்னேசமானன் வீட்டுக்குக்கிட்ட மறுபடியும வந்தான். அவ்வூர்ப்பிறந்த பிள்ளைகளுக்கு வத்திராகாரமுதலியவற்றைக் கோடுத்துப் படிப்பிக்குமபோருட்டு ஒரு பள்ளிக்கூடம அவன் திருமபிவந்த அன்றைக்கே ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. மிக்கேயென்பவனும அப்பள்ளிக்கூட வித்தியார்த்திகளில் ஒருவனுனுன். பள்ளிக்கூடம ஸ்தாபிக்கப்பட்டுக் கோஞ்சநாளையிற்பிற்பாடு, அதிற் படிப்பிக்கும உவாத்தியாயன் மிசியோனரியைக்காணுமபோருட்டுத் தன் மாணுக்கரையுங் கூட்டிக்கோண்டுவந்தார். மாறுபாடு பண்ணித்திரிந்த மிக்கேயென்பவன் தான் முன் அப்பங் களவேடுத்த வீட்டுக்குக்கிட்ட வருகையில் அவன் மனமபதைபதைத்துக் கதவைக்காண்குதுகாண்கமுன்னமே அவனேடி வேலிக்குள்ளே ஒளித்துக்கோண்டான்.

புதிதாய் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட பள்ளிக்கூடத்தை வந்து பார்க்கிறதற்கு மிசியோனரியை வரவழைத்தார்கள். அவர் போனுர். போய் அவர்களுக்குப் புத்திசோல்ல ஆரமபித்தபோழுது, மிக்கேயென்பவன் வரவில்லையே

ing he became quite a favorite with his master, whose family made him their companion. The elder children taught him to read; and, after he had said his lessons, he was allowed to romp and play with the younger ones. Little Mickey was now much better off than other native boys, and ought to have done all he could to please his kind master; but heathen boys, like many children in Christian lands, often prove unkind and disobedient to their best friends.

One evening, he was left with the other native boy, in the cooking-house, to eat his evening meal. Little Mickey opened the oven door, and saw the bread as it was baking. He had been well-fed and should have been satisfied, but he was tempted to take some of the half-baked bread from the oven, and gave a part of it to the other boy, closing the oven door. After they had eaten it, they felt they had done wrong, and were afraid; but, instead of going to their master, and asking him to forgive them, they ran away. It was now getting dark and little Mickey was a wanderer in the bushes all the night. No doubt he often wished he had not done wrong, and that he was sleeping safely in the cooking-house of the missionary.

As night came on, Mickey was missed. His friends looked out the doors, and searched the house, but he could not be found. Inquiry was made of those who lived near, but no one had seen him. At length they supposed he might have gone to sleep in the hut of some of the natives who lived not far off, which sometimes he did. Still they thought it strange that he had not spoken to any of the family, to say, "Good night," which was his custom, and had given no promise to return early in the morning.

When the time was come to take the bread out of the oven, it was found some thief had been there. Large pieces were gone, and who could have taken them? No one had been seen near the place but Mickey and his companion; so that it was soon suspected that they must have stolen the bread. The Missionary's family were all very sorry that little Mickey should have been so wicked, after being treated kindly.

The next day came, but the runaways were not seen, nor heard of. After a time, however, it was found that they had gone away to a distant place. Some months passed, when Mickey came back near to his master's house, though he kept out of sight of his former friends. He returned just at the time a small school was opened for the support and instruction of native children, and Mickey became one of the scholars. A few days after the school had been opened, the master took his scholars to see the missionary. The heart of the little truant was full of fear as he drew nigh to the house where he had stolen the bread, and when he came in sight of the door he ran away, and hid himself behind a fence.

The missionary was invited to come out of his house to see the new school. He went, and when he began to speak to them, the boys told him, "Mickey no come." He did not before know that Mickey was one of their number; but when he heard his name, he asked what had become of him. They replied, "Mickey no come; he too much frightened." "Why is he afraid?" said the missionary. "Because he steal de bread," they cried.

Mickey was now seen trying to hide himself behind the fence; when they called him, he ran farther off. Two or three of the native boys ran to bring him, but he resisted, and would not return with them. The school master sent to him; and the missionary called him by name; but he would not come. At length the missionary went in doors, out of sight, and the poor boy was persuaded to approach the house. When his former master came out again, and asked him why he had run away; "Because," said he, "me steal bread." He then added; "Me very sorry," and held out his hand for him to forgive him. When he saw that his friend was so ready to forgive, he held fast by his hand, and looking up in his face he said with great energy: "When me steal again, you must whip me, and whip me, and whip me very much." And when he was told he was fully forgiven, he jumped for joy.

A few days after this took place the missionary left his home at Encounter Bay, on a visit to his own country. Before he left that land, a new Sunday school room was opened, in a town a short way off, at which he gave an address to some native children. A treat was provided for them, and among the rest to enjoy it were the boys from the missionary station. After they had spent a happy day together, the missionary rose to say "Farewell." The children now all rushed forward to take his hand, and say, "good bye;" but there were no one who appeared to feel so affectionately as poor little Mickey, the runaway boy.

We may learn from this story, that sin will separate us from our best friends. After Mickey had done wrong, he could not meet his kind friend as he had been used to do, but fled from him. So it was with Adam in the garden of Eden: he had enjoyed the favour and presence of God; but when he ate the forbidden fruit, he was afraid and hid himself. That was a sad day for him and all his race. And now we often see what evil sin does, in parting parents and children, brothers and sisters, and friends. But the worst thing in sin is, it separates us from God our heavenly Friend.

Another lesson is,—If we do not attend to conscience we shall surely suffer for it. Attend to it in little things and at all times; or, like little Mickey after he had stolen the bread, we shall lose our peace, and bring ourselves into trouble.

The kind missionary showed how ready he was to forgive the penitent boy; and will not God forgive our sins? Yes, he will, if we repent and believe in Jesus Christ. We may be reconciled, though we are all sinners; for, "Christ also hath once suffered for our sins, the just for the unjust that he might bring us to God."

ன்று பிள்ளைகள் அவருக்குச் சோன்னுர்கள். இவன் வித்தியார்த்திகளிலோருவனேன்று மிசியோனரி முன்னமே அறிந்திருக்கவில்லை. ஆனுலுமவர் அவனுடைய பேரைச் சோல்லக் கேட்டபோது அவனுடைய சமாசாரமேன்னவேன வினுவ அவர்கள் மறுமொழியாக, மிக்கேயின்னமும வரவில்லை, அவன் மெத்தப் பயப்படுகிறுன், என்றுர்கள். ஏன் பயப்படுகிறுனேன்றுர்? அப்பங் களவேடுத்ததாலேன்று கூவேன்றுர்கள்.

மிக்கேயென்பவன் முன் போலவின்னும வேலிக்குள் மறைந்துகோள்ளப் பார்த்தான். அவர்கள்அவனை வாவேன்று கூப்பிட்டபோழுது அவன் திருமபவுமோடினுன். அவ்வூர்ப் பிறந்த இரண்டு மூன்று பிள்ளைகள் அவனைக் கோண்டுவாவோடியும அவன்அதகடிபண்ணி வாமாட்டோமேன்று விட்டான். உவாத்தியாரும போனுர். மிசியோனரியும அவனை வாவேன்று பேயர் சோல்லிக் கூப்பிட்டும அவனே வரவில்லை. ஒன்றுக்கும அவன் வராதபடியால் மிசியோனரி அவன் தன்னைக்காணுமலிருக்கத்தக்கதாகக்கதவிற்குள்ளே மறைந்துகோண்டார். அவன்அவர் போய்விட்டாரேன்றேண்ணிக் கிட்டவந்தான். அவனுடைய முந்தின எசமானுகிய மிசியோனரி வேளிக்கிட்டு ஏன் ஓடினுயேன்றுகேட்டபோது, அவன் பிரத்தியுத்தரமாக, அப்பத்தைக் களவேடுத்தபடியால் என்றுன். நான் அப்படிச் செய்தது எனக்கு மகா துக்கம, அதைப்போறுத்துக்கோள்ளுமேன்று அவர் காத்தை இறுக்கிப்பிடித்தான். அவர் தன்னை மன்னிக்கத் தயாராயிருந்ததை அவன் கண்டபோது அவன் அவருடைய கையையிறுக்கிப் பிடித்து முகத்தைப் பார்த்து அதிகவுற்சாகத்துடனே "நான் மறுபடியுந் திருடினுல் என்னை அடியும, என்னையடியும" என்று சோன்னுன். அவன் செய்த குற்றம முற்றும மன்னிக்கப்பட்டதேன்பதை அவன் அறிந்த போது சந்தோஷத்தாற்றுள்ளினுன்.

இதுகாரியம நிகழ்ந்து கோஞ்ச நாளைக்குப் பிறகு, தன் வீட்டைவிட்டுத் தான்பிறந்தஊருக்குப்போகவேண்டியிருந்து, போகமுன்னிதாகப் புதிதாய் ஞாயிற்றுக்கிழமைப் பள்ளிக்கூடமோன்றை ஸதாபித்து அதற்கு வேண்டிய வழிவகைகளைச் செய்து அதிலுள்ள பிள்ளைகளுக்கோரு பிரசங்கமமபண்ணினுர். இவ்விதமாய் அவரும பிள்ளைகளும சந்தோஷமாய் அந்நாட் கழித்த பின் மிசியோனரியெழும்பிச் சிந்தாயாத்திரையாய்ப் போய்வருகிறேன் சுகமாயிருங்களேன்றுர். அப்போ பிள்ளைகளேல்லாம நானே நீயோவேன்று முன்னேறிவந்து மிசியோனரிக்குக் கைகோடுத்துச் சிந்தாயாத்திரையாய்ப் போய்வாருமேன்றுர்கள். ஆனுலும நழுவித்திரிந்த மிக்கேயென்பவனைப்போல வேறேரு பிள்ளைகளும அப்படியே மிசியோனரியின் பேரிற் கருசனையாயிருக்கவில்லை.

தேளிதல்.

உத்தம சிநேகிதரைவிட்டுப் பாபமானதேங்களைப் பிரிக்கும. மிக்கேயென்பவன் குற்றஞ்செய்த பிற்பாடு அவன் முன்போலத் தன்னுத்தம நேசராகிய மிசியோனரியைக் காணுமல் அவருக்கு மறைந்தோடினுன் அப்படியே ஏதேன் தோட்டத்தில் ஆதாமுக்குஞ் சமபவித்தது. அவன்கடவுளின்கிருபாகடாட்சத்தையும திருச்சந்நிதியையும அனுபோகித்தான். ஆனுலும அவன் விலக்கப்பட்ட மரத்தின் கனியைப் புசித்ததினுலாண்டவருக்குப்பயந்து அவர் திருச்சந்நிதிக்கு முன்பாக மறைந்துகோள்ளப் பார்த்தான். அந்த நாள் அவனுக்கும அவன் சந்ததிக்கும துக்கநாளாயிற்று. பாபஞ் செய்யு மோசத்தை நாம நாளுக்கு நாட் காண்கிறேம. பேற்றரைப் பிள்ளைகளை விட்டுப் பிரிக்குது. சகோதரரைச் சகோதரிகளை விட்டுப்பிரிக்குது. சினேகிதரைச் சினேகிதரை விட்டுப் பிரிக்குது. பாபஞ் செய்கிற அறக்கேடேன்னவேனில், எங்கள் பரம மித்துருவாகிய ஆண்டவனை விட்டேங்களை மித்திரபேதமாக்குது,

சாதனை.

சீவசாட்சியை நாம மீறுவதுண்டானுல் மேய்யாகவே அதனைய நட்டத்தை நாமனுபவிக்கவேண்டியது. எக்காலத்திலுமேக்காரியத்திலும நாங்கள் சீவசாட்சியை மீறி நடப்பதுண்டானுல் எங்கள் சமாதான சௌக்கியத்தை நாமிழந்துபோவதுமன்றித் தோந்தரைக்குமேதுவாயிருப்போம.

மிக்கேயென்பவன்தான்சேய்த குற்றத்தைநினைத்துப் பிரலாபத்தையடைந்துதன்னைமன்னிக்கச்சோல்லிக் குருவிடத்திற் கேட்டபோது அவர் மன்னிக்கத் தயாராயிருந்தபோதைக்கும நாம சேய்த பாபத்தை ஆண்டவன் எமக்கு மன்னியாமல் விடுவாரா? ஆம, நாம துணப்பட்டுக் கிறிஸ்துநாதரில் விசுவாசமவைத்ததுண்டானுல் அவரேங்களுக்கு மன்னிப்பார். நாம பாபிகளாயிருந்தாலும அவர் எங்களைத் தன்னேசராக்குவார். ஏனேன்றல் நீதியுள்ளவர் அநீதியுள்ளவர்களாகிய எங்களைத் தமமிடமழைக்கிறதற்கு அவர் ஒரு முறை பாபங்களுக்காக மரித்தார்.

MORNING STAR.

Jaffna, 27th August, 1846.

IDEA OF THE CHURCH.

[BY BISHOP WILSON.]

The Church is visible or invisible.

1. The INVISIBLE is that which is known certainly to God alone, and to men, by the judgment of charity only, from their adherence to the visible and professed communion of the faithful, and their holy doctrine and walk. These are scattered all over the earth; they consist of all who are "born of God," incoporated into Christ, deriving life and nourishment from him by faith, loving him above all things, and following his holy foot-steps. Such is the mystical or invisible body and Church of Christ.

2. The VISIBLE Church consists of the whole congregation of faithful men in different parts of the world, who are visibly united in their several countries and places under lawful ecclesiastical pastors and governors; and amongst whom, as our Reformers admirably express it, "the pure Word of God is preached, and the sacraments duly administered, according to Christ's ordinance, in all those things which of necessity are requisite to the same."

Such were the seven Churches of Asia; and such the Churches of Rome, Corinth, Colosse; and such all other visible churches in every place and every age of the world. The word is applied in various measures of extent according to circumstances, sometimes stretching to the whole professing body of Christ throughout the world; at other times confined to a national church duly established; and at others contracted to the "church in a house."

The whole of these form the one holy, apostolic, Catholic Church of Christ, amongst whom is cultivated, as opportunities are granted "the communion of saints;" the unity of which consists in the grand fundamentals of Christianity, as set forth by our Apostle; "one Lord, one faith, one baptism, one God and Father of all;" that is, "one Lord," received and acknowledged in his divine and mediatorial glory; "one faith," in all the mighty facts and doctrines He has revealed for our salvation; "one baptism," as the seal and confirmation of these, with further measures of grace; the whole scheme of redemption being referred to the love of the "one God and Father of all."

Differences of details in the expression and application of these fundamental principles by forms of external polity and order, by regulations as to the mode of administering the holy sacraments, and the celebration of public worship, are no breach of the unity of the Church. They are peaceably settled, in each division or portion of the undivided Church of Christ, by those who have due authority in the same, nor are they made articles of faith, or imposed universally on others.

We do not condemn other churches, who have thought the general points essential to good order and discipline might be determined in a manner somewhat different from our own, or who were compelled by circumstances to follow such a different course at the period of the glorious Reformation.

It is the Church of Rome and those who follow her, that go beyond the wise, moderate and scriptural language of our Reformers; and who by the impious claim of exclusive salvation, by the imposition of sinful terms of communion, and the placing of unity in the acknowledgment of the iron supremacy of a pretended bishop of the universal church, rob Christ of his mediatorial glory, dethrone Him from his peculiar office and prerogative *as the only Head of his body—the church*, and indirectly overthrow every one of the doctrines flowing from his infinite merits and death.

POINTS OF CHRISTIAN UNION.

The points on which Christians differ are unquestionably not to be disregarded. It is greatly to be desired that on these points also, light and truth should spread, and that the simple, broad, spiritual views held out to us in the holy Scriptures should be accepted in their native fulness and primitive strength. Nevertheless, it is an excellent habit of mind—one which we cannot too care fully cherish in ourselves and others—to view the various parts of tbe fabric of truth *in their right proportions*: not allowing secondary points, however interesting they may be to ourselves, to occupy a larger portion of our field of vision, than properly belongs to them in the order of the Gospel. Such a habit of mind will never discourage us in the faithful support and diligent pursuit of truth : at the same time, it will greatly aid us in the maintenance of that Christian love which is the badge of discipleship. The good old motto was never more important than in the present day of polemical strife and sectarian prejudice. In essentials, UNITY: in non-essentials, LIBERTY: in all things, CHARITY.—GURNEY.

THE MISSIONARY SPIRIT EXEMPLIFIED.—The Rev. Mr. Mackay, missionary of the Free Church at Calcutta, having been obliged to visit Scotland, expressed the following sentiments in an address before the Free Church General Assembly, held last May at Edinburgh.

After fourteen years' experience of missionary life during which a full share of bereavement, peril, affliction and disease, has fallen to my lot, I have counted the cost anew, and with far more cheerfulness, far more willingness than before, I return to Hindustan. There are the perishing heathen, many of them amiable, largely gifted, objects to me of the deepest interest, pity, and affection, and from whom, in return, I have received not a few tokens of disinterested and grateful remembrance; there are those whom I have seen born again unto the Lord; and whom I love, even as I love my own; there are the brethren with whom I have taken counsel, and who have borne with me the heat and toil of the day; there, too, I first learned to associate in Christian fellowship with all who bore the image of Christ; and I have seen that image, shining through the cloud of human sins and infirmities, in men from Germany and Switzerland, from England and America, in Baptists and Episcopalians, in Inde pendents and Wesleyans, as clearly as in Scotch Presbyterians.

Fathers and brethren, the East is endeared to me by many associations. There lies the dust of those dearer to me than life; of beloved missionary friends, true yoke-fellows in the Lord's work,—the active and devoted Pearce,—the young and noble De Hodt,—the heavenly-minded Yates,—the illustrious band of Serampore,—the pure, the feminine, the lofty direction of spirit of the second Mrs. Judson. There, too, slumber youthful believers, the first fruits of our mission, all harmless as doves, and one with wings to soar like an eagle; but their flight has been higher than ever earthly pinion rose. They are in glory, and their work on earth was glorious. My work with theirs,—my dust with theirs,—my soul with theirs. There exists not on the face of the earth a people more interesting than the Hindus,—none more quick and intelligent, none more docile and patient,—none of a more sweet and gentle disposition naturally. It is the curse of idolatry that lies heavy on the land,—it is the cruel hand of Satan that fills it with falsehood, and treachery, and blood; with foul crimes and abominations; not so much as to be named. And, Oh! what fellowship could he have with the suffering, loving Saviour, who could look for years on the misery, the degradation, of a people so higly gifted,—could see them sinking, million after million, into the grave, without one well-grounded hope, to abide by the lawful issues of eternity; and while any strength or power remained, could consent, even in thought to abandon the heathen, and to bask in the sunshine of a Christian land? For me, the ideal has long since faded away; the reality in all its sternness—not full of romantic peril and adventure, but dark, wearying, and disheartening—is before me. Yet, having little indeed to encourage, and much, and very much, deeply to humble me in the sight of men, and far more in the sight of a heart-searching God, could I begin life anew with a full knowledge of the past,—of all its trials, of all its sins—my life, I trust, would be different, but my work the same; and oh! could I but realize my own wishes, could I be but a true and zealous missionary of Christ, there is no pleasure, no dignity that earth could bestow, which I would not hold cheap in comparison! There is something in the work itself to elevate and engross the soul. No one who goes at the call of duty in the strength of the Lord, shall ever, can ever, regret leaving his native land for the glory of God, for the sake of the perishing heathen.

HISTORY OF ST. VERONICA.

Romanists assert that Protestants *falsely* charge them with encouraging superstitious observances in their religious worship. The following bit of history shews by the testimony of their own writers that the legend of St. *Veronica*, which bears a part in the annual representations got up by the Catholic Priests in Jaffna to represent our Saviour's passion(see a sketch of the proceedings, by one who has been an eye witness of them, in No. 6, of our paper, p. 48) is alike the product and the cause of *superstition* existing in the Roman Church.

The history of St. Veronica exceeds all other legends of pseudo-saints in the pertinacity with which it has been supported by the Roman Church, in opposition to the learned of her own communion, and in the entire absence of traditional evidence. Its origin and progress have been brought to light by the researches of Romanist antiquarians.

About the darkest time of the middle ages arose the custom of painting the countenance of our Saviour upon pieces of cloth : the accuracy of the supposed likeness, or *icon* as it was called, was attested by inscribing beneath it the words "Vera icon," gradully corrupted into Veronica. Many writers mention these *Veronica*; as is observed by Mahillon, who has cited passages from Romanus, Petrus Casinensis, and Augustinus Patricious. Mahillon also mentions the petition of a certain Cistercian abbess dated 1249, to Jacobus de Tresis, the Pope's chaplain, that he would send her a copy of the picture contained in St. Peter's. He complied with her request and begged her to receive the Copy as "a holy Veronica, Christ' true image or likeness." The next stage in the grow h of the legend (for it does not seem to be of older date) was the discovery that the original Veronica was an actual impression of our Saviour's features, miraculously taken at some time or other, according to Mahillon, during the agony in the garden; to Ducarge, on the way to Calvary; and by another class of persons, as noticed by Baronius, supposed to have been left upon the head-dress in the sepulchre. But the story still wanted something, and Veronica was at length found to be the name of a holy woman, who followed our Lord to Calvary; and who, while piously wiping the Redeemer's brow with a cloth, received as a reward the miraculous impression of His countenance. Of this woman, whom Baronius calls Berenice, there is a colossal statue in St. Peter's at Rome; and what is worse, her image occupies a prominent place in the hearts of an ignorant people.

ENCOURAGING PROSPECTS OF THE GERMAN CATHOLICS.—We are permitted to publish the following interesting Extract from a Letter written by a German Clergymen, to his brother in India, dated Saxe Wiemar 30th April 1846.—

"The Prussian Government, having ascertained that not one of the German Catholics who have left the Pope, was implicated in the late Polish revolt, have at last given them leave to hold their Divine Services in regular Churches, and to perform themselves the rites of Baptism, also the solemnization of matrimony and of Burial; and all German Sovereignties have followed the example of Prussia: thus e. g. in Dresden the Orphan-House Church has been given over to them; in Saxe-Weimar where there are only 30, a large Schoolroom," &c.

Should one Editor go to Law with another Editor?—Under this head, the *Friend of India* has some valuable remarks, called forth by a recent litigation between two brother Editors at Calcutta, some of which we are desirous of quoting, in application to Editorial controversies generally. We heartily wish the fraternity of Editors in Ceylon, would adopt the lofty and dignified line of conduct indicated in these remarks, and thus redeem the Colonial Press from the character of party prejudice and personal abuse which has been supposed by the Indian community to attach to its statements,—an evil, when existing, for which no amount or display of talent can afford compensation.

For the trial and decision of our editorial controversies we have our own tribunal, the Reading Public. They are our constituency and it is of far greater importance that we should stand well in their judgment than that we should be triumphant in another tribunal, in which an ounce of law is of more worth than a ton of a reason or equity. It appears much more reasonable and more complimentary, that we should appeal to these our natural judges, than to any other. It appears little consistent with reason that while we are employed periodically in bringing all questions of public interest to the bar of the public, and appealing to its judgment on the conduct and character of others, we should object to refer those cases in which our own conduct or motives may be impugned to its decision. The decisions of this tribunal are, moreover, far more impartial and satisfactory than any which can be obtained in any Court of Law, and there is always this special advantage attending the appeal to its judgment for the vindication of Editorial character that the man who makes it, stands vastly higher in public estimation than he who rushes into a Civil Court, when he fancies himself injured. The very confidence which this appeal implies in the justice of his cause is sure to tell in his favour; and he may rest assured, that if he is not able by his own plain and straight forward vindication to clear himself before the *public* from all imputation, the verdict of a Court of Law—will only serve to shew that he is a very *cantankerous** sort of personage. Besides, we think, it is quite possible for an editor greatly to overrate the injury inflicted on him by the calumnies of another.

The attacks of one editor on another are generally thought of rather lightly by the community, because those who, from the necessity of their office, are led to deal more in censure than in praise of the conduct of others, are considered fair game for each other; and he is sure to be most applauded, who shows the least sensitiveness at these attacks. We may also remark, that the fouler and more maligant the slander, the less will it be credited, and as John Bunyan says, in that matchless allegory of the Pilgrim's Progress, of the dirt that Ill-will and Prejudice cast upon Christian, as soon as it was dry, it fell off, and the spot looked brighter than before. There is no prouder position for an editor than when he is able to maintain his own imperturbility, while he finds that his opponent has lost both his temper and his propriety.

No such slanders as those which would form the basis of an action for libel ever seriously affect the character of a journal, which cannot be witten down except by the stupidity of its own Editor. If a journal be conducted with talent, discretion, and temper, no tempest of calumny can overwhelm it. Even the grossest and most palpable falsehood need not become the subject of an appeal to a Civil Court.

A calm, distinct, and dignified refutation of any gratuitous and slanderous assertion, either in the paper in which it appears, or in that of the editor, whom it is intended to injure, will be quite sufficient to secure the public suffrage, and any journal which has once been convicted at the bar of public opinion of dealing in unscrupulous and malignant imputations will soon find that every repetition of them only sinks its credit to a lower ebb.

We have thus endeavoured to explain the reason

* This by the Editor of the Friend of India in a Leader! [*Printer's Boy*.

which induces us to recommend a total abstinence of all appeal to law when an editor considers that he has received an injury from a brother editor. It is not for us to say, that such a measure would not be right, proper, or legal; but we submit that the editor will best consult the dignity of his public character and his personal peace and will assuredly stand higher in public estimation, if he be enabled to treat such attacks with a feeling of lofty indifference, and to regard the grossness of the provocation only as serving to heighten the virtue which overlooks it.

MESMERISM.—The Government of India have resolved to appoint a Committee in Calcutta to investigate and report on the subject of Mesmerism, in reference to the extraordinary success which has attended Dr. Esdaile's endeavours to perform surgucal operations, without pain to the patient by throwing him into a mesmeric trance. The question is one of the deepest importance to the interests of humanity, and the conduct of Government in appointing an official Committee to investigate the authenticity of the facts will ensure the commendation of every benevolent mind.—*Friend of India.*

OFFICIAL CHANGES.—From the Observer of the 20th inst. we learn that Mr. Robert Langslow is to take the place of Mr. Sirr, as Deputy Queen's Advocate at Galle; that Judge Price is to succeed Mr. Wright as Auditor General; Mr. C. P. Layard to take the Judgeship vacated by Mr. Price, and Mr. R. Atherton to succeed Mr. Layard at Trincomalie.

PROCEEDINGS OF A FRENCH CATHOLIC PRIEST, AT THE MAURITIUS.—The same paper states on the authority of papers from the Mauritius,—that the Governor had determined to banish from the island a French Priest, who had been paid by Government for performing certain duties within certain limits, but who had transgressed his orders, interfered with certain schools established by the Governor's Lady—administered the sacraments of Baptism and marriage to persons previously baptised and married by Protestant ministers,—and finally outraged the feelings of the whole community by dissecting the body of a woman who had died in child-birth in order to administer baptism to the infant and give the surviving parent and relatives the consolation of knowing that it died a Christian.

FREE TRADE.—The *Observer* notices the appointment of a meeting at the Chamber of Commerce to discuss the measures necessary to be taken to meet the approaching crisis anticipated in the application to the Colony of those principles of *Free Trade* which have been adopted in the mother country. After a course of valuable suggestions and earnest warnings to those whose interests are involved, to make timely and wise preparation for the expected changes, the Editor thus concludes: "For our own part, while we deeply sympathise with those whose interests are so greatly involved in the approaching changes, we see no cause to fear for them or for the Colony. We believe that with cheap food and cheap labour at our disposal, good roads will soon intersect the country—the cost of cultivation and carriage will be lessened—more care and attention can and will be paid to the preparation and shipment of our staple articles—the storm will be weathered and the prosperity of Ceylon secured."

Died, at Manaar, after lingering 11 hours, of Cholera on the night of the 21st instant, Mrs. Ruth Harriet, wife of Mr. John Fredric Honter and eldest daughter of Mr. J. W. F. Bartholomeusz, aged 17 years and 20 days, leaving a circle of relations to bemoan her loss

A Want— What a pity it could not be met.—The *Friend of India* remarking on the Newspaper Press of Ceylon says: "A really good paper in Ceylon, which from its impartiality and truthfulness. should command respect as a *safe guide*, would be a great advantage to us on the continent of India, who are anxious to be enabled to look at the interesting questions which are constantly arising in the progression of that Colony, without the mists of local prejudice."

Horrible Murder.—The Calcutta *Englishman* states that a most horrible ghaut murder lately took place at Barnagore. A party of men, brought with them a woman supposed to be dying, in order to perform the usual ceremonies of cremation. She endeavored to escape out of their hands, and her screams were loud enough to attract the attention of a European family living in the neighborhood, who endeavored in vain to interfere; and the woman was actually forced upon the funeral pile while yet alive and burnt to death.—It is to be hoped the authors of this atrocity will be brought to justice.

A Princely Fool.—The Sikh Sirdar Lena Singh at the late festival of Jugganauth, presented to the senseless idol, a huge elephant, a beautiful horse, several gold and silver ornaments, and 4.000 Rupees.—What a sacrifice to the man's own vanity!

Native Convert.—A young native of respectable family, near Calcutta, Woomachurn Ghose, has left his friends and joined the Free Church Missionaries with the view of receiving Christian baptism.

Horrible Execution of a Murderer.—A wretched man at Lahore, who confessed to having committed *five* murders, was lately burnt alive, first being tortured by knives and hot irons.

Daring and successful Robbery at Calcutta.—A few weeks ago, about eight o'clock in the evening a party of about sixteen armed men, went in a body to the house of one of the native bankers and seized a large chest containing money and jewelry to the value of 20.000 Rps. The Banker and his servants, who attempted to defend the property, were cut down and left senseless on the floor and the robbers got clean off with their booty.

Cholera at Kurache.—It is now stated that no fewer than 895 Europeans—and 595 natives were carried off from the Regiments at Kurache during the *nine* days visitation of cholera at that station. About 7.000 natives perished in the town in the same period by this dreadful pestilence.

OVERLAND INTELLIGENCE.

The last Overland mail via Bombay brings the important intelligence of the resignation of Sir Robert Peel and his Cabinet and the formation of a whig ministry under the leadership of lord John Russel. The duke of Wellington by the Queen's request has consented to remain at the head of the army, and it is stated that Sir Robert Peel has promised to give a general support to the intended policy of his successor. Seats in the new Cabinet were offered lord Dalhousie, lord Lincoln, and Mr. Sidney Herbert, members of the late Cabinet, which they declined. The members of the new Cabinet are

First Lord of the Treasury—Lord JOHN RUSSELL.
Lord Chancellor—Lord COTTENHAM.
President of the council—Marquis of LANSDOWNE.
Lord Privy Seal—Earl of MINTO.
Home office—Sir GEORGE GREY.
Foreign Office—Viscount PALMERSTON.
Colonial Office—Earl GREY.
Chancellor of the Exchequer—Mr. CHARLES WOOD.
Chancellor of the Duchy of Cornwall—Lord CAMPBELL.
Pay master General—Mr. MACAULEY.
Woods and Forests—Viscount MORPETH.
Postmaster General—Marquis of CLANRICARDE.
Board of Trade—Earl of CLARENDON.
Board of Control—Sir JOHN HOBHOUSE.
Chief Secretary for Ireland—Mr. LABOUCHERE.
Admiralty—Earl of AUCKLAND.

Sir Robert Peel, before retiring from Office had the satisfaction of announcing to the House that the terms of partition of the Oregon territory which the British Government had last offered to the United States had been accepted by the President, by the advice of the Senate, "without the addition or alteration of a single word," by which the great calamity of a war between two powerful and civilised countries had been averted.

Sir Robert's retirement is said to have more resembled a triumph than the enforced withdrawal of a defeated minister. His parting address to the House was received with lively marks of approbation and warm sympathy with the feeling which prompted and characterised his explanations. Mr. Hume in responding to the address affirmed that Sir Robert Peel had done more than any of his predecessors who had been Prime Ministers, for the benefit of his country, and that he quitted the helm of power amid the respect and sympathy of admiring millions. From all quarters of the empire addresses were pouring in upon him, expressing the most lively sentiments of gratitude for the sacrifices he has made in carrying out successfully the Repeal of the Corn Laws. The London Mail has the following emphatic remarks on these events:

"The declarations that henceforth the leader of the late Government will be of no party; that he will support in office those measures which promise best for the welfare of the country; and the announcement that America has accepted the terms offered for the settlement of the Oregon difference "without addition or alteration of a word," invest such events with an interest, that arouses sympathies in favor of the retiring minister, unparalleled in the pages of English history.

Nor are other concurrent circumstances wanting to render lustrous the setting of Robert Peel's political orb. The first fruits of his liberal policy are already manifesting themselves by fiscal relaxations in the Italian States, France, Germany, and even Russia, where the reductions amount to one half of preceding tariffs; and more important still, the essential spirit of freedom nourished at home by an enlightened Government, is now to be found penetrating the dark recesses of foreign despotic rule. Portugal and Spain, after ineffectual attempts to fetter the public mind, and by armed bands to enforce submission to arbitrary edicts, have been compelled to legislative assemblies and legal measures. Prussia, after many years of hesitation, has decided to meet the universal demand for free institutions, and to grant constitutional privileges hitherto withheld—States General are forthwith to be established which will have the right of voting the Budget, and consequently controlling all financial matters, whilst, to the provincial States will be assigned extended prerogatives. Other German States shew, that the vital principle is at work, and will not be extinguished. Not to them, however, is limited the regenerating influence now at work. Italy is awakening from its long slumber; and, guided by the same pervading spirit, the new head of the Papal States has just been elected; not for his weakened age and subserviency to foreign courts, but, before external influences could be brought to bear upon the Electors, for his energetic advocacy of liberal principles

In FRANCE the influence of the firm but unaggressive policy pursued by our late Government, has extended even to the allaying of national jealousies and the antipathies of the most sensitive and irritable people on the face of the earth."

ITALY.—Accounts from Rome announce the election of the new Pope by acclamation, after the conclave of Cardinals had sat only two days, and without waiting for the arrival of the foreign Cardinals who had set out to join their deliberations. The election has fallen upon cardinal Ferretti, of the family of the counts Mastai Ferretti. He was born at Sinigaglia in the states of the church in 1792. He became bishop of Imola, and was named cardinal *in petto* in 1839, and was proclaimed in 1840. He was Cardinal of the order of Priests. The conclave of the Sacred College lasted only 48 hours. Rarely has a conclave been so short: it is said that the political situation of the States of the Church, and the necessity for putting *an end to* expectations that might be changed into an alarming agitation, hastened the decision of the Cardinals. The new Pope has the reputation of being endowed with a liberal and conciliatory mind, and his appointment has in general been well received. The Cardinal Mastai Ferretti, on ascending the *throne of St. Peter,** takes the title of Pius ix. Being only 54 years old, he is one of the youngest Popes that have ever been elected. His coronation took place on the 21st May with great state.

There are related, two anecdotes which shew that on ascending the Pontifical throne he shuts his soul to all thoughts of ambition for his family, and thinks only of the great and holy obligations imposed on him by the triple crown. Two of his nephews being at Rome, he ordered one of them, who was his brother's son, to return to Sinigaglia, and tell his family that he would not have them establish themselves at Rome. To the other, a son of one of his sisters, a young officer of the Pontifical army, he declared that no promotion would be accorded to him but what was due to his rank and merit. This conduct, so different to what is generally attributed to the nepotism of Popes, only confirms what was previously conceived of his great merit. The two Secretaries of State have not yet been appointed. The Pope declared that before making this important choice be wished to meditate several days in the presence of God. His holiness has confirmed in their titles and functions the different dignitaries who formed the late Pope's Pontifical household." A correspondent of one of the Journals says:——"In 1836, I was at Naples, where I had the honour of being personally acquainted with the present Pope who was residing there as nuncio. He left in that city souvenirs which can never be effaced, particularly from the hearts of the poor. At the time of the cholera he sold his carriages, his furniture, and his plate, and distributed the proceeds among the unfortunate persons attacked by that disease. During the whole of the time that it lasted, he never ceased to give to the sick the consolations of religion and also aid from his purse. He was always on foot in the visits which he paid to them, and when observations were made to him on this point, he replied—"When the poor of Jesus Christ are dying in the streets, his ministers ought not to go through them in a carriage."

UNITED STATES.—The proposition of Great Britain for the settlement of the Oregon question was debated by the Senate for three days with closed doors when they agreed by a majority of 33 to 12 to advise the President to accept the offer. The satisfaction of all classes in the commercial cities at this result is most complete; stocks rose some 2 or 3 per cent on the receipt of the first report of settlement.

From MEXICO there was no news of importance. General TAYLOR had taken possession of the city of Matamoras, which the Mexican General Arista had evacuated, after a vain endeavour to obtain from the Americans an armistice for six weeks to enable him to communicate with his Government.—Vera Cruz was blockaded by the United States squadron. General Taylor was at the last accounts at Matamoras, waiting further reinforcements and instructions from the United States Government. It was thought the present Government of Mexico would soon be overthrown by a new revolution.

St JOHNS, Newfoundland had been almost totally destroyed by fire. Every place of business in the city had been reduced to ashes, and no less than 7,000 persons rendered houseless.

* "*The throne of St. Peter.*"—The only title Peter assumed was this: "Simon Peter, a servant and an apostle of Jesus Christ." Papal power and dominion never entered into his thoughts. A truer title would be—"the Throne of papal Ambition."—*A Bible Reader.*

உதயதாரகை.

யாழ்ப்பாணம், ௲௮௱௪௬ ம் ௵. ஆவணிமீ ௨௭ உ.

யாழ்ப்பாணம்.

உத்தியோக நிசமிதம்.—யாழ்ப்பாணத்திற் சிறிது மாசக்காலமாய்த் தாணியுத்தியோகமாயிருந்த றெப்பாட் லாங்ஸ்லோ என்பவர் மெஸ்தர் சேர் என்பவரிடத்திற்குக் காலிக்த அதியுத்தம தத்துவ மகத்துவம பொருந்திய இராசாத்தியவர்களின் அந்துவக்சாத்துக்குப் பிரதிகாரியஸ்தராகவும், வெகுகாலமாய்யாழ்ப்பாணத்திற் பற்பலவுத்தியோகங்களைப் பாரபரித்த மெஸ்தர் யோசேப் பிறெஸ்துரையவர்கள் கொழமபுக்கு அடித்தர் சென்னறலுத்தியோகமாகவும, திருக்கோணதமலக்கு நீதவானயிருந்தசார்ல்ஸ், பி. லேயாடுத்துத் துரையவர்கள் யாழ்ப்பாண டிஸ்திறிக்கட்கோட்டுக்கு நீதவானுகவும, றெப்பாட் அதட்டன் துரையவர்கள் திருக்கோணதமலக்கு நீதவானுகவும நிசமிக்கப்பட்டார்களென்று இந்த மாசம இருபதாந்தேதியிற் பிரசுரஞ் செய்யலான "கொழமபு ஒப்சேவர்" என்னுஞ் சமாசார பத்திரிகையினுற்றெரியவந்தது.

மோரிஸதீவு.

அபிலவ்பிறன்ஸ் என்னும மறுநாமத்தையுடைய மோரிஸ்தீவிற் கோவர்ணதேசாதிபதியவர்கள் அத்தீவைவிட்டுப் பிறன்ஸ் குருவானவரொருவரைத் துரத்திவிடுமபடி தீர்மானிக்கவேதுவாயிற்று. என்ன காரணத்தினலெனில், கோவாணமேந்தார் தங்கள் சமபளங்கொடுத்துச் சில குறித்த எல்லைமானங்களுக்குள்ளாகமாத்திரமிருந்து சிலபல கடமைகளைச் செய்யவேண்டுமென்றுகோவாணமேந்தார்கட்டளையிட்டிருந்தாலும இந்தக் குருவானவர் அக்கட்டளைநிருபத்தைமீறித் தேசாதிபதியவர்களின் பெண்சாதியால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட சிற்சில பள்ளிக்கூடங்களிலுந் தாமே தன்முனைப்பாய்த் தலையிட்டுக்கொண்டு புறேடெஸ்டாண்டு குருமார்களாலே ஞானஸ்நானமபெற்றுக் கல்யாணங்கைப்பிடிக்கப்பட்ட ஆட்களுக்குத்திருமபவுந் தானும ஞானஸ்நானமும நற்கருணையுங்கொடுத்துக் கல்யாணத்தையுங் கைப்பிடித்துவிட்டதுமன்றிக் கடைசியாய்க் கண்டவர்கள் கேட்டவர்கள் சகலமானபேர்களும அழலெழக்கோபிக்கத்தக்கதாயப் பிள்ளைவயிற்றேடே காலஞ்சென்ற ஒருஸ்திரியின் வயிற்றைக்கீறிப் பிள்ளையையெடுத்து அதற்குஞானஸ்நானங்கொடுக்கவும அதொரு கிறிஸ்தமானபிள்ளையாய் மாணமடைந்ததென்பதை இறந்துபோனஸ்திரியினுற்றார்பெற்றார்சகலருமறியுமபடி செய்யவும

இவளை அத்தீவைவிட்டுத் துரத்த ஏதுவாயிற்று.

கற்கத்தா.

சத்தியவேதவர்த்தனை.—கற்குத்தா நகரிக்குக் கிட்டுமானமாய், மகா யோக்கியமான குடிதலத்திற் பிறந்த ஓர் வாலிபன் அஞ்ஞான மதத்தை இகழ்ந்து மெஞ்ஞான மார்க்கமாகிய புறேட்டேஸ்டாண்டைப் புகழ்ந்து அதே சத்திய மார்க்கமென்றுணர்ந்து தன்னுற்றர் பெற்றர் முதலிய இனவேந்துக்களை விட்டுக் கிறிஸ்து மார்க்கத்திற் சேர்ந்தானெனத்தெரியவந்தது.

துணிந்தெடுத்த களவு.—இற்றைக்குச் சிறிது கிழமைக்கு முன்னே ஒரு நாளிராத்திரி எட்டு மணி போலக் கிட்டத்தட்டப் பதினறு கள்வர் ஆயுதபாணிகளாய் அவ்வூர்ப் பிறந்த ஒருவருடைய ஊக்க வீட்டுக்குட்சென்று கிட்டமுட்ட இருபதினயிரம உருபாவளவுக்கு நகைகளையும பணங்களையும ஒரு பெட்டகத்தோடே தூக்கிக் கொண்டோடி விட்டார்கள். இக்கள்வர் புதுந்திவ்விதமாய்க் களவெடுத்ததைக் கண்ட திரவிய வியாபாரியும அவன் வேலைகாரும களவுபோகாமற்பண்ணக் கூடியளவு தெண்டித்துக் கள்ளரைத் துரத்துமபடி பார்த்த வேளையில் அக்கள்வரிவர்களை வெட்டிக் கிடத்திப் போட்டு உடைமைகளையுங் கொண்டோடிவிட்டார்கள்.

லாகோர்.

லாகோரிலுள்ள ஓர் நிற்பந்தன் தானிதற்குமுன் ஐந்துபேரைக்கொலைபண்ணினதென்றறுக்கையிட்டதினுல் அவனைப்பிடித்துக் கத்திகளாலுஞ் சூட்டுக்கோல்களினுலும வெட்டிச் சுட்டு வாதைப்படுத்தினதின்பின்னுல் அவனை உயிரோடே எடுத்து நெருப்பில் வைத்துத் தகனித்துப்போட்டார்கள்.

பிரானஸ்தேசம.

பிரான்ஸதேசத்திராசாவும அவர்பரிவாரமும மற்றும மெய்காப்பாளர் முதலிய சகலமானபேர்களும இரதத்திலேறி உலாத்திவருகையில் இராசாவைச் சுட்டு விழுத்தப்பார்த்த துரோகியைப்பிடித்து விளங்குமபடி மறியற்சாலையிலடைத்துவைத்ததைப்பற்றி மேலைச் சஞ்சிகையொன்றிற் பிரசுரஞ்செய்யப்பட்டதைக் காண்பீர்கள். அத்துரோகியை விளங்கித் குற்றப்படுத்திக் கொன்றுபோடுமபடி தீர்மானமபண்ணிவைத்திருக்குது.

ரகுநாதபு.

இராசபைத்தியம.—லீஞசிங்கமெனனுமாசன் இச்சேலவு நடந்த சகநாதோச்சவதினத்தில், சகநாதமென்கிற விக்கிரகத்திற்குபகாரமாக ஒரு பிரமாண்டமான யானையையும், சிறப்பான ஒரு குதிரையையும, நானுவிதமான பொன், வெள்ளி ஆபரணதிகளையும, நாலாயிரம உருபாவையுங் கொடுத்துவிட்டானென்று தெரியவந்தது. இப்படி வீண் மாய்கைக்கென்று செலவழித்த பணத்தையெடுத்து நற்கிரியைகளுக்காகச் செலவிடுகில் உண்டாகுமநயமெவ்வளவோ!!

வாணுகூர்.

இவ்விடத்திலே கண்டாலுங்கேட்டாலும மனமொடுங்கிப் பதைபதைக்கத்தக்க ஓர் கொலைநடந்தது. எப்படியெனிற் சிறிதுபேர் தாங்கள் முன்னுள்வழக்கப்படி ஓரிஸ்திரியை நாயகனுடன் உடன்கட்டைஏறுமபொருட்டுக் கொண்டுவந்து சடங்குசெய்யுந்தானத்திற்குக் கிட்டவைத்திருக்கையில் அவள் அவர்களுடைய கையைவிட்டுப்பறித்துக்கொண்டோடப்பிரயாசப்படவெண்ணிப் பெருந்தாலெடுத்துக் கூவென்றதால் அச்சத்தத்தை அடுக்கக்குடியிருந்த ஏரோப்பைத்துரைமகனுநவர் கேட்டுவந்து அவளை விடுவிக்கக்கூடிய பிரயெத்தனப்பட்டும கூடாமையால் அப்பாதகர் அவளைத் தங்கள் எண்ணமபோலத் தகனப்பலியாக உயிரோடே விறகுகட்டையின்மேல்வைத்துச் சுட்டுச்சாமபலாக்கிப்போட்டார்கள. இவ்விதமான கோடூரத்தைச்செய்த பாதகத்துரோசிகள் ஆக்கினைப்படுவார்களென்பதற்கையமில்லை.

அமேரிக்கா.

ஒறிக்கன் என்னுஞ் சீமையைப் பற்றி இங்கிலாந்தாருக்கும அமெரிக்காவாருக்கும வெகுகாலமாயிருந்த சச்சரவுகளெல்லாம் யுத்தத்திற்கடுத்த யாதாமொரு பிணக்குமில்லாமல் இராசிப்படுத்தப்பட்டன.

கனம்பொருந்திய முகாமைக்காரரே,

தங்கள் தாரகைப்பத்திரிகையே சகலர்க்குஞ் சலாக்கியமென்றும், அஃதே கல்விக்குயோக்கியமென்றும், அறிவுவிருத்திக்கு நல்வாக்கியமென்றும், அதையறிவதே பாக்கியமென்றும் பலரும்புகழ்ச்சி சொல்லி மகிழ்ச்சியடைகிறார்கள். ஆகையால் மதிநுட்பமுள்ளஉங்களுக்கு அதிதிட்பமில்லான் வந்தனந் தந்தனம்.

பாவபுண்ணியமென்னப்பட்ட துவிதவித கீர்த்தியங்களுள் பாவஞ்செய்வது மகாபிரயாசமென்றும் புண்ணியஞ்செய்வது மிகவெளிதென்றும் என்னுடன்வாதுபண்ணிய மூவரோ, எங்கள்நகட்சியாருக்குமுள்ள வாதத்தையும் அதற்குள்ளபேதத்தையும், இரண்டிற்குமுள்ள நீதத்தையுங் கலைஞான சிரோமணிகளாகிய கதிர்காமர் வல்லியப்பர்முதலிய பற்பல வித்பன்னர்கள் காதலாமலகம்போலெடுத்துக் காட்டினர்கள். பாவஞ்செய்வது மகாலேசுவென்பதற்கு உதாரணங்களையும் விடுத்துத் தீட்டினுர்கள். அவைகளோ, ஞானமில்லார்க்குத் தூஷணமாயும், அதையுடையவர்களுக்குப் பூஷணமாயும், அஞ்ஞானத்தைத் துறக்கிறதாயும், மெஞ்ஞானத்தைத் திறக்கிறதாயுமிருக்கின்றன. அவையோ அனேகர்க்கு நன்மை தருகின்றன அவையாற் பல நல்லறிவும் வருகின்றன. இப்படியிருக்க, நீங்களோ உங்கள்வாயை அடைத்து மௌனமாயொன்றுந் தாரகையிலிதுவரைக்கும் பேசாதிருக்கிறது என்னகாரணத்தையிட்டென்று அடியேனுக்குத் தெரிந்திலன். ஏதும்பேசவினியிடமுண்டோவென்றும் பிரிந்திலன்! அரைக்காசுபெற்றகுதிரை அஞ்சுபணத்துப்புல்லைத் தின்றற்போல என்னுடன் வாதாடி மடிந்தீர்கள். அவ்வேளையிலென்னைக் கடிந்தீர்கள். நீங்களோ தீமையைப் புகழ்ந்துகொள்ளுகிறீர்கள்; நன்மையை இகழ்ந்து தள்ளுகிறீர்கள். கடைசியாய் அடியேனுங்களைக் கேட்பதியாதெனில், "அரைக்காசுக்குப் போன மானம் ஆயிரம் பொன் கொடுத்தாலும் வாராது—ஆகாதவனென்று பேரோடுக்க அரைநாழிகை— கெடுவாய் கேடு நினையாதே தானே கேடு வரும்" என்று முதியோரிற்பெரியோர்கூறிய முதுமொழிகளின்பயனென்னவென்பதைத் தாரகை வழியாய் அறிவியுங்கள்.

யாழ்ப்பாணம், பறங்கித்தெரு,
ஆவணிமீ. க. தேதி.

இப்படிக்கு,உங்கள்
மெஞ்ஞானத்தை விரும்பியிருக்கிற,
ஆடி சின்னத்தம்பி.

இதயமுடிய விருட்படலிரிந்திட
உதயதாரகை உவப்புடன்விடுக்கும்
முதியன் மைனர் முகமலர்காண்க.

சீருறுவான் கீழெங்குஞ் சிறந்தவிப்பூவின்மாக்கட்
கேருட்னிடைசை செய்யுமியேசுவினேசநாமங்
கார்கலப்பின்றியோதிக் கதிவழியதனைக்காட்டுந்
தார்குருசபையோர்சீஷர் தழைத்தென்றும் வாழி
வாழி.

இயேசுவென்மீட்பனன்பால் எவ்விசுவாசிகட்குந்
தேசுறுபதவிநாட்டுந் திடம்மறைவாழி, வாழ்கப்
பேசருமுதவியாலும் பெருமையோரோவரும்வாழி
மாசுறு பதிதர்மற்றர் மனந்திருப்புற்று வாழி.
அரியமாவேதபோதம் அன்புடன்றீட்டிநாளும்
பரிதிமுன்பனியேபோலப் பாசமயங்கள்பாழ்ப்பத்
தனையினிலுதிக்குமுதய தாரகைவாழியத்தைத்
தெரிபவர் பரிபாலிப்போர் திறமுடனுழிவாழி.

நமது திவ்விய ஞானதிகாரக் கடவுளருளிய தசகற்பனையை நவகற்பனையாக உபதேசிப்பதற்கும், தேவநற்கருணையைச் சபையார் ஒருவகையிலுங்குருக்கண்மார் இருவகையிலும் அங்கீகரிப்பதற்கும், அற்சிய சீஷர்களைப் பிரார்த்திக்கவும், தேவவுத்தரமடைந்தனரோவென்பதைக்குறித்து நமது உரோமான் கத்தோலிக்குச் சகோதரர் சாந்தமாய் நியாயாங்கியஞ்சமஞ்செய்து விளக்கும் உதயதாரகை மூலமாய் அடியேனுக்குத் தெரிவிக்கும்படியாகக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இவைமுதலிய ஐயங்களைப்போர்ந்த வேதசாட்சிகளினுலத் தெளிவிப்பார்களானுல் அவர்கள் மார்க்கம் உண்மையென்றும் அவர்கள் திருச்சபை தவறுமையுள்ளதென்றும் ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன்.

திண்டுக்கல்.
௲௮௱௪௰௬ ௵
ஜூலாய்மீ, ௩௰ தேதி.

ஓர் சபஸ்கிரைபர்
சத்தியவேதப்பிரியன்.

உதயதாரகையின் முகாமைத்துரையே,

நல்லூர்க்கந்தசுவாமிகோவிலில் திருவிழாவில் முருகமூர்த்தியைத் தேரிலெழுந்தருளப்பண்ணி நற்கிரியாங்கங்களைச்செய்து துற்கிரியையான ஆட்டுக்கடாயைத்தேர்ச்சில்லில்வைத்துவாச்சியினுல்தச்சர்வெட்டுகிறதற்குச் சங்கைபோந்தவேதக்குட்டி ஐயரவர்கள் என்னசாத்திரமுண்டென்று தாரகை வழியாய் அறிவிக்கும்படி கேட்கிறேன்.

இப்படிக்கு நீர்வேவியிற் பஞ்சாட்சரக்
குருக்கள் சீஷன் நல்லூர் குடி.

பொன்னிலக்காமெனப்புலவர்கள்போற்றும்,
மின்னிலங்கெழிலின் மேவுதாரகையை,
இந்நிலஞ்சேல்ல ஏவுகோமகற்கு;
முன்னில்வாழ்வு மொய்த்துடனேந்துக.

நன்னூல் எழுத்தியல் கூஉம் சூத்திரம் (இடுகுறிகாரணப் பெயர்பொதுச்சிறப்பின) வென்பதற்கிட்டுறமொழிதலென்னும் உத்தியின்படி கூறியவுரைக்குதாரணமோதியபோந்துழிக் காரணவிடுகுறிப்பெயர்க்குக்காட்டியமுக்கணனெனுஞ்சொல் விநாயகமூர்த்தி முதலான்வர்களைக்கருதுழிக் காரணமென்றும பாமசிவனைக் குறிப்புழி இடுகுறியென்றும காண்டிகை விருத்தியுரையாசிரியர்கள் சொல்வதென்னை? பாமசிவனுக்குக் கண்மூன்றின்றே. இது என் புன்மனத்து விளக்கமுறாது மலைவுசெய்தலிற் கற்றறிந்த நிபுணரிதனை யுற்றறிந்தோர் விடையுதவ வேண்டாநிற்கின்றன்.

இலக்கணமறிநெறி இலக்கியல்சிறுவன்.

மனிதருக்குண்டான குறைவுகளை நிறைக்க விவிலியவேதாகமமே தகுந்ததென்பது.—கடவுள் திருவாய்மலர்ந்தருளிய வேதாகமமோவென்றல், அறிவையடையுமுயற்சியை அதிகப்படுத்துகுது. அறிவானது சத்திய பத்திக்குச் சத்துருவென்றுஅதுஎண்ணுகிறதில்லை. பென்யமீன் பிறங்லின் என்பவர் தான் சாலோமோன் எழுதின நீதிமொழிகளைப் படித்தவனென்றெங்ளுக்குச்சொல்லாதிருக்கில், பின்னை அவரவைகளை விளங்கி அறிந்துகொண்டானென்றெங்களுக்குத் தெரியவரும். கருத்தாவில்லையென்று சொல்லும மந்திரியொருவன் அடைந்துகொள்ளும் ஞானத்திலும இச்சீவ வெளிப்படுத்தல்களைப் படிக்கின்ற ஏதை மனிதனடைந்துகொள்ளும ஞானமோ அதிகம். மேலும் விவிலிய வேதாகமமானது உலகசாரோபகாரா தன்னிட்டத்தையும அதிகப்படுத்துகுது. தனக்குந் தன்னைப் படைத்த கடவுளுக்குமுண்டான சேர்மானமியாதென்பதை மட்டிட்டறிந்துகொள்ளுகிறவனே தனக்கும் மற்றும பிறனுக்குமுள்ள சேர்மானமின்னதென்று நன்றய் விளங்கியறிந்துகொள்ளுவான். மேலும தனது சொந்த ஆத்துமாவின் மேன்மையையும அதின் அருமையையுமறிகிறவன் கட்டாயமுள்ளவனுயிருக்கமாட்டான். வேதாகமத்தை இஷ்டமாய்க் கற்றவிடமேதென்றும, கல்லாதவிடமேதென்றுமெனக்குச் சொல்வீர்களானுல் அப்பொழுது நானுலகத்தைப் பற்றி இருவினைக்கடுத்த ஒரு புவனசாத்திரமெழுதிச் சனங்களின்சுயலட்சணமயாதென்றேவ்வொன்றையும விபாமாயெழுதுவேன். இத்தாலியா நாட்டுக்குப்போய்அங்குள்ள புத்தகசாலையில் வேதாகமமிருக்குதோவென்று கேளுங்கள். அங்கேயில்லையென்பார்கள். இருந்தாலுஞ் சாதாரண மனிதருக்குக் கிடையாத அவ்வளவு விலைபெற்றது. பிரசங்கிகளுமோ வேதாகமத்தில் முகவுரை வசனமெடுத்துப் பிரசங்கமபண்ணுகிறதில்லை. வாற்றிக்கன் என்ற உரோமையிற் பிரதான புத்தகசாலையிற் பிரவேசித்து வேதபுத்தகமுண்டோவென்று விசாரணைபண்ணினுல், இருக்குது. ஆனுலதுவும் வாசிக்கப்படாதென்று பாப்பு விலக்கின புத்தகங்களிலொன்றென்பார்கள். சனங்களைப் பாருங்கள்! அவர்கள் பேசத்துணிகிறதில்லை. மெல்ல மெல்ல நடக்கிறார்கள். ஆயுதந்தரித்த தலையாரியொருவன் அன்னியன் வைத்திருக்கும வேதபுத்தகத்தை அவன் கையிலிருந்து திருகிப் பறித்துக்கொள்ளுகிறன். எங்கே பார்த்தாலும அங்கெல்லாம அறிவும சிறுமையும இடுக்கணுஞ்சூழ்ந்திருக்கும. கச்சவடமோ கண் தூங்குகுது. வேளாண்மைத் தொழிலோ மெலிந்து போகுது. நுட்பமான வித்தைகளுண்டு, ஆனுலுமவைகளுபயோகமுள்ளவைகளல்ல. பாமாணு கனப்படைந்துபோயிற்று. அருபமாய் வல்லமையுள்ள தத்துவத்தையுடைய கடவுளாலிழுபட்டதாக நீ உணருகிறய்.

சுவிற்சேலந்து, ஒல்லந்து, இங்கிலாந்து, இஸ்கொத்திலாந்து தேயத்திற் போய்பபாருங்கள். எங்கேபார்த்தாலும நவமானகாட்சியாயிருக்கும. ஆரைப்பார்த்தாலும எவருமிட்டமாய்ப் பரிமாறுகிறார்கள். அங்கே முயற்சியும, தெளிவும, பாலபோதமுமுண்டு. இதற்குக்காரணமென்ன? என்னவேயானுல், அவர்களிடத்தில் வேதாகமமுண்டு. அதையுள்ளவர்களே பாக்கியர். சனசதளங்களையுயர்த்துகிற நீதி அதுவே.

பதம்.

இறந்தாரெங்களுக்காக இயேசுமன்னர்முன்னே
இப்படியோரன்பரெமக்கியார்சொல்லெடிமின்னே.

பிறந்ததுவுமவர்க்குநாம்பெறுவதுவுமவர்க்கே இறந்தாலுஞ்சிறந்தாலும் யாதுமவர்க்காமே. இற.

அஞ்ஞானத்துகினீக்கி அணைத்தணைத்துமுத்தமிட்டுப் பொய்ஞ்ஞான நாயகரிற் புகுதாமற்செய்தட்டு எஞ்ஞானமோபாங்கி யெனதுமெய்யிற்பயின்றதோ மெய்ஞ்ஞானச்சுகமருளி மேலுமவராவிவிட்டு. இற.

தன்றுயர்சற்றைமறைத் தயர்கலையுந்தான்வெறுத்து ஒன்றே பற்பலவிடத்திருமூலைந்தலைத்துயர்பொறுத்து அன்றேதன் றனைமருட்டு மரியபேயினைமறுத்து என்றேனுநல்லீவை யெமக்கீயும்படிகுறித்து. இற.

பொல்லாதயூதர்பிடித்தடித்தடித்துச் செல்லப்புகழ்பிலாத்துங்கள்வழிபோங்களென்றுசொல்லவல்லாருங்கூடிமுனையாணிகொண்டுநல்ல இருஞ்சிலுவைதனிற் கைகால்தனையறைந்துகொல்ல. இற

[Glorious work of Divine grace among the Nestorians.]

(Translated from the last No. of the Star.)

பாரிசுதேசத்து அமேரிக்கன் மிசியோன்துரைச்சாணி ஒருத்திதனக்கறிமுகமானயாழ்ப்பாணம் அமேரிக்கன்மிசியோன்துரைச்சாணிக்குப்பிறகிட்டசித்திரை மீ. ௰௫ந் தேதி. எழுதியனுப்பின காகிதமாவது,

கிறிஸ்துவுக்குள்ளருமையான என் சகோதரியே, இப்பொழுது எங்களுக்குள்ளே பாவத்தைப்பற்றியுணர்ந்து பிலாபித்து ஆத்துமலாபத்தைத்தேடுமெழுப்புதலுண்டாயிருக்குது. ஆகையால் நீங்களுமெங்களுடனேருமித்து ஆண்டவனைப் புகழுங்கள் ஏனென்றால், இவ்விடத்திலுள்ள "நேஸ்றேறியா" என்னுமவருணத்தவர்கள் வெகுகாலமாய்த் தங்கள் அழியாத ஆத்துமாக்களைப் பாழாக்கி அந்தகாரப்பட்டவர்களாயிருந்தாலும் இப்பொழுதோ அவர்களுக்குள் உயரத்திலிருந்து வெளிச்சந்தோன்றியிருக்குது. எலும்புகளோவ்வொன்றுந் தன்தன் எலும்போடே சேர்ந்தது அவர்களுடைய எலும்புகள் சதைகளைத்தரித்துக்கொண்டன. சீவிய கடவுளின் ஆவியானவர் அவர்களிற் சுவாசமிட்டார். காரியமிப்படியிருப்பதால், கடவுளெமக்குக்காட்டின நிகரற்ற அன்பைப்பற்றி நாங்கள் அவரைமதித்துத் துதித்து வாழ்த்தி நாமேயெமமைத் தாழ்த்தித் துகளிலுளுக்காருகிறோம. மழையில்லாமல் முற்றய்வாண்ட இப்பெரியபள்ளத்தாக்கில் முதற்சத்தங்கேட்டிற்றைக்கு மூன்றுமாசத்துக்குமேலாச்சுது. பெண்பிள்ளைப்பள்ளிக்கூடத்திலுள்ள வளர்ந்த இரண்டு பொடிச்சிகள் முதன்முதற் பிறகிட்ட தைமாசமளவிற் றங்களாத்துமநிலைமையைப்பற்றி யுணரவும, எழுப்புதலைக்காட்டவும் ஆரம்பித்தார்கள். இந்தப்பிள்ளைகளிருவருஞ் சிறிது வாரங்களாகப் பாவத்துரோகத்தைப்பற்றி மெத்தத்துக்கப்பட்டுத் தாங்கள் கொடும்பாவிகளென்றுணர்ந்து தங்களைக் கிறிஸ்துநாதருக்கொப்புக்கொடுத்தார்கள். மார்கழிமாசமுகியுமட்டும யாதாமொரு எழுப்புதலில்லை. பிற்பாடு தைமாசத்தில் ஆண்பிள்ளை, பெண்பிள்ளைப் பள்ளிக்கூடங்களிற் பிள்ளைகள் அவரவரோ ஆண்டவனைப்பார்த்து இரக்கங்கிடைக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்தனை பண்ணினார்கள். இதற்குமுந்தினகிழமைகளில் எங்களுக்குக்கிடைத்த காட்சிகளை விரித்துரைக்கக்கூடாத அவ்வளவு பயபத்தியுள்ளவைகளாயிருந்தன. காலமேதொடங்கி இராத்திரியளவும, இராத்திரிதொடங்கிப் பொழுதுவிடியுமளவும எங்கள் வீடுகள் செபத்தின்வீடுகளாயிருந்தன. பிள்ளைகளிருந்துவாசித்துச் செபம்பண்ணப் பள்ளிக்கூட அறைகள் போதுமானதல்லாதவைகளாயிருந்தபடியால் எங்களுடைய சொந்த அறைகளை அவர்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டியதாயிற்று. பாபத்திற்காகப் பிலாபிக்கிற பாபிகளுடைய சத்தங் கேளாத இடமில்லை. இராத்திரிகாலத்தில் வெளிச்சமில்லாமல் நாங்கள் மேல்வீட்டிலிருந்து கீழ்வீட்டுக்கும, கீழ்வீட்டிலிருந்து மேல்வீட்டுக்கும வரக்கூடியதாயிருந்தால் முழந்தாற்படியிட்டுச் செபம்பண்ணுகிற ஆட்களிலே பலமுறையுந் தடக்கிவிழவேண்டிவந்தது. நாள் வீதத்திற் பிள்ளைகள் படிக்கிறபடிப்புக்களைநிறுத்திச் சீவனின்பாதையைக்காட்டும விவிலிய வேதாகமமே பிரதான படிப்பாயிருந்தது. நாங்களும எங்களாற் கூடியளவு ஆத்துமாக்களைக் கிறீஸ்துவண்டைக்குத் திருப்புகிறதிலேயே முயற்சிப்பட்டவர்களாயிருக்கிறோம. பிள்ளைகளிடைக்கிடையே எழும்பிப் பிரார்த்தனைக்குப் போகிறதேயல்லாமல் மற்றும்படி அவர்கள் ஒழுங்காய்ப் பள்ளிக்கூடத்தில்இருந்துகூட்டம்வைத்துவந்தார்கள். ஒவ்வொருநாளும எங்களுக்குப் பரிசுத்த ஓய்வுநாள்போலேயிருந்தது. ஆகிலுந் துணைப்பட்டவர்களின்னாரின்னாரென்று நானுமக்குப் பேர் போட்டு எழுதி அறிவிக்கக்கூடாதிருந்தாலும பெரும்பாலும எங்களுக்குள் நடந்த சோபனசெய்தியை நீரறிய விருப்பப்படுவீரென்பதற்கு ஐயமில்லை. மேஸதர் ஸ்தோடாட் ஐயரின் பராபரிப்புக்குக் கீழாயிருக்கிற ஆண்பிள்ளைப் பள்ளிக்கூடத்தில் நாற்பது மாணாக்களளவுக்குண்டு அவர்களில் முப்பதுபேருக்குமேலே தாங்கள் மாணவாசலைவிட்டுச் சீவ வாசலுக்குட்சென்று விட்டார்களென்பதற்குப் போதுமான அத்தாட்சிகளைக் காட்டினார்கள். இம்மாணாக்கரில் அநேகர் வாலிபராயிருக்கிறார்கள் அவர்களெல்லாருங் கூரியவிவேகிகளாயிருக்கிறதுமன்றிக் கிருபையினாற் சுத்திகரிக்கப்பட்டவர்களாயிருப்பதால், அவர்களிலிருந்து நன்மையுண்டாமென்பதற்கு ஐயமில்லை. அவர்களிலநேகர் சிறிதுவருடத்தின்பின் பிரசங்கிகளாகவும், வெகுகாலமாய் மறுபடிபிறவாதமேய்ப்பர்களுடன் சபிக்கப்பட்டிருந்த சனங்களுக்குநடுவே இராசரிக்கமான ஆசாரியப்பட்டத்தைத்தரித்தவர்களாகவும வருவார்களென்று நம்பியிருக்கிறோம. மேலும இந்த அருமையான வாலிபரோவென்றால் தங்களோடடுத்தவர்களையுங் கிறிஸ்துநாதாண்டைக்கு நடத்தத் தகுமானவர்களாயிருக்கிறார்கள்.

பெண்பிள்ளைப் பள்ளிக்கூடத்திலுள்ள பிள்ளைகள் முப்பத்தைந்துபேர் அவர்களில் இருபதுபேருக்குமேலே அமேரிக்காவிலுள்ள வாலிபக்கிறிஸ்தவர்களைப்போலிருக்கிறார்கள் இன்னும வெகுபேர் இந்த எழுப்புதலின்பேரில் வாஞ்சைப்பட்டிருக்கிறார்கள் அவர்களும இரட்சகரை நேசிக்கிறார்களென்றையமின்றி நினைக்கிறோம. ஆனாலும இவர்கள் சிறுபிள்ளைகளாயிருப்பதால் அவர்களுடைய நிலைமையைப்பற்றித்தீர்க்கமாய்ச்சொல்ல இடமில்லை. ஐந்து, அல்லது ஆறுபேர் மாத்திரம பாபத்தைப்பற்றி உணராதவர்களாயிருக்கிறார்கள். அவர்களுமோ தீரச்சிறுபிள்ளைகள். அவர்களோ எங்களுடையவர்களல்ல ஆண்டவனுடையவர்களென்று சொல்லத் தயாராயிருக்கத்தக்க அவ்வளவு எங்களுடைய பள்ளிக்கூடங்களினிலைமை மாற்றப்பட்டுப் போய்விட்டது. இந்த அருமையானபிள்ளைகள் தங்களூரவர்களுக் குபயோகமுள்ளவர்களாய்வருமபடி பக்குவமுள்ளவர்களாக்கப் பிரயாசப்படுவதைப்பற்றி எங்கள்பேரில் விழுந்தகடமை மகாபொறுப்புள்ளதாயிருக்கின்றதென்று நாங்கள் மனங்கொண்டு உணருகிறோம. இந்த இன்பமான முயற்சி எங்களுக்கனுகூல சித்தியாக உயரத்திலிருந்து எங்களுக்கு ஒத்தாசைகிடைக்கும்படி எங்களுக்காகச் செபம்பண்ணுங்கள்.

இந்த எழுப்புதல் எங்கள் பள்ளிக்கூடங்களிலுண்டானபோதைக்கும அதினாலுண்டானபலன அப்பள்ளிக்கூடங்களிற் பிள்ளைகளுக்குமாத்திரமல்ல அச்சுக்கூடங்களில் அச்சடிக்கிறவர்களில் அநேகரும எங்கள் சமுசாரத்தில் வேலையாயிருக்கிறவர்களும இந்த நற்கிரியையிற் பங்குள்ளவர்களானார்களென்று எண்ணவேண்டியது இல்லையென்றுபோகிலும ஒன்பது கிராமங்களில் வெகுசனம உண்மையாய்க்துணைப்பட்டிருக்கிறார்கள். "கூக்தேபர்" என்றகிராமத்தில் இருபது, அல்லது இருபத்தைந்துபேர் துணைப்பட்டார்கள் சிறிதுகிராமங்களில் இதிலுங்கொஞ்சப்பேர். இன்னுஞ்சிறிதுகிராமங்களிலாண்டோருபேர் துணைப்பட்டிருக்கிறார்கள் கொஞ்சமாவானது முழுமாவையும உப்பப்பண்ணுகுதென்பதற்கடையாளம அனேகவிடங்களிற் கண்டிருக்குதென்பதைப்பற்றிநினைத்துத்தைரியப்பட்டவர்களாயிருக்கிறோம. கிராமத்திலுள்ளவர்கள் எங்கள் பள்ளிக்கூடங்களை வந்துபார்த்து அவைகளில் நடக்கும நற்கிரியைகளைக் கண்டு தாங்களுந்துணைப்படுவதற்கேதுவாயிருந்தது ஆனாலும இப்போவோ வெகுகாலமாய் எங்கள் வீடுவாசல்களுக்கு வாதவர்களுக்கு, எங்களை வந்து கண்டுபோனவர்கள் புத்திமதிசொன்னதினால் அவர்களும முற்றய் மனதுருகிப் பாபத்திற்காகப் பிலாபிக்கிறார்களென்று நாங்கள் அடிக்கடி கேள்விப்படுகிறோம. மலையிலே இருந்த நேஸ்தோறியர் என்னுஞ் சாதியாரில் அநேகரைகள் "கூட்ஸ்" என்ற வேடச்சாதியாரற் தங்கள் வீட்டைவிட்டுத் துரத்தப்பட்டு இங்கேவந்தொதுங்கினதினால் அவர்களுஞ்சத்தியமாய்க் துணைப்படவேண்டிவந்தது, மேலும வெகுகாலமாய் உவாத்திமாராய் எங்களிடம இருந்தவர்களும நாங்கள் நினைக்கிறபடி சத்தியமாய் மனந்திருமபினார்கள் அவர்கள் இப்பொழுது சிலுவையிலறையப்பட்ட கிறிஸ்துநாதரைத் தங்களூரவர்களுக்கும, தங்கள் இனத்தவர்களுக்கும போயறிவிக்கும்படி தங்கள் முந்தினவீடுகளைப்பார்க்கத் தங்கள் கண்களை ஆவலாயேறெடுக்கிறார்கள். கூடிஸதானிலுள்ள மலைச்சிகாத்திலுஞ் சுவிசேஷமுற்றய்ப் பிரசங்கிக்கப்படுங்காலங் கிட்டிவிட்டதென்று நாங்கள் நினைக்கத் தீர்க்கமான நிச்சயமுண்டு. இந்த ஏதைகளானமலைவாசிகளின்பொருட்டுமுன்னுள்ளதுருமார்தங்கள் சீவனை இரையாகக் கொடுத்தும துணைப்படுதல் அதிகமாயிராதிருந்த போதைக்கும அவர்களே இப்பொழுது இந்த நற்கிரியைகளிலேற்பட்டிருக்கும எங்களுக்கு ஊழியஞ்செய்கிறபணிவிடை ஆவிகளாயிருப்பார்கள்.

இப்படியுண்டான எழுப்புதலுக்கிடைஞ்சலாய் எழும்பினவர்கள் ஒருவருமில்லை. ஆனாலும எதிரிடை கொஞ்சத்துக்குக் கொஞ்சமுண்டென்றறிகிறோம. ஆனாலும அந்த எதிரிடை எப்போவாகுதல கிழம்புகிறதைக்கண்டு நாங்கள் அதிசயப்படமாட்டோம அதுவருமென்றே காத்திருக்கவேண்டியது. சிறிது பிரசங்கிமார்களும உபதேசிமார்களும நாங்கள் ஐயுறலின்றி எண்ணுகிறபடி சத்தியதெய்வபத்தியுள்ளவர்களாய் வந்ததுமன்றித்தங்களாலானமட்டுஞ்சத்தியமார்க்கபட்சாய் நடக்கிறதற்கும மறுபேருக்கு முன்மாதிரிகாட்டி நடக்கிறார்கள். பிரசங்கிகளாயிருந்தாலென்ன, உபதேசிகளாயிருந்தாலென்ன, புத்தகம வாசிக்கிறவர்களாயிருந்தாலென்ன, நாங்கள் நமபிக்கைவைத்தசகலரும மெய்யாகவே சுறுசுறுப்பான கிறிஸ்தவர்களாயிருக்கிறார்கள். தாங்கள் விலைகொடுத்துக்கொள்ளப்பட்டபொருளென்று அவர்களெண்ணுகிறதேயன்றி மற்றும்படி தாங்கள் தங்கள் சொயபொருளென்றெண்ணி நடவாமல் ஆவியினாலுஞ் சரீரத்தினாலுங் கடவுளைவாழ்த்துவது தங்கள்கடமையென்றெண்ணுகிறார்கள். இந்த எழுப்புதலுண்டான அன்னியநாளில் பாபத்திற்காகப்பரிதாபப்பட்டுணர்ந்த கூலிக்காரனொருவன் காலமேதொடங்கிப் பொழுதுபடுமட்டுந் தன்போசனத்திற்காகப் பிரயாசப்பட்டு வேலைசெய்கிற வேளையிலும தன் உடன்வேலைகாருக்குக் கிறிஸ்துவின அன்பைப்பற்றி இடைவிடாமற்பேசிஅவர்கள்மனந்திரும்புமபடி எச்சரித்துப் புத்திசொல்லி வயல்வெளியிலே தூவுவெட்டிக்கொண்டுநிற்கிற சனங்களுக்காகச் சத்தமிட்டு வாடிக்கையாய்ச் செபம்பண்ணி வருகிறன். இந்தப் பள்ளிக்கூடத்திலுள்ள ஆண்பிள்ளைகளும பெண்பிள்ளைகளும தாங்களோவ்வொருவரையுமழைத்துப் புத்திசொல்லிச் செபம்பண்ணமல் எவரையாகுதல் போகவிட்டால் அதற்காக அவர்கள் மெத்தத்துக்கித்து விதனமடைகிறார்கள். நான் நமபுகிறபடி எங்கள் வளவுக்கு வருகிற அல்லது வளவிலிருந்துபோகிற எவனுக்காகுதல் வாய்போகிற ஆக்கினைக்குத்தப்ப வழிபாரோன்று பலமுறையும புத்திசொல்லி எச்சரியாமற்போக வாவிடுகிறதில்லை.

தெய்வபத்தியுள்ள இந்தக் கிறிஸ்தவர்களுடைய நிதார்த்தத்தைப்பற்றி நிச்சயமாய்நடந்த வர்த்தமானம ஒன்றைச்சொல்வேன். சிறிதுமாசக்காலமாக மலைநாட்டுக்கிராமத்திலிருந்து ஒரு சிறுபொடிச்சி எங்கள் பெண்பிள்ளைப்பள்ளிக்கூடத்திற்சேர்ந்து படித்துவந்தாள். அவளுடையதகப்பன் ஒரு உபதேசி. இந்த எழுப்புதலுண்டான அன்னியநாளில் இந்தமனிதன் தன் மகளைப் பார்க்கும்படி வந்ததினால் நாங்கள் நமபுகிறபடி அவரோரு மெய்யானகிறிஸதவனானார் அவர்போய் இரண்டாமுறைவருமபொழுது பொல்லாத யுத்தப்பிரியமுள்ள தன் சகோதரனொருவனையுங் கூட்டிவந்தார். அவர்கள் எங்கள்வளவுக்குவந்தது ஒருசனிக்கிழமைபின்னேரம அவன் தனது சகோதரனுடைய கேள்விப்படி ஞாயிற்றுக்கிழமையும எங்கள் வளவில் நின்றுபோகச் சம்மதித்தான். அவனுடையவிலாவில் ஒருபெரிய நீண்ட ஈட்டி சொருகியிருந்தது. நான் அமேரிக்காவைவிட்டு இவ்வூருக்கு வந்ததின்பின்னால் நான்கண்ட எவனிலும இவனுடைய தோற்றம எங்கள்தேசத்து மேற்குவனாந்தாங்களிலுள்ள வேடசாதிக்குச் சமானமாயிருந்தது. அவன்வந்த அன்றிராத்திரி, பெண்பிள்ளைப்பள்ளிக்கூடத்து உவாத்திகளிலோருவருடன் விடுதிபண்ணினான். இந்த உவாத்தியார் மற்றநாளளவும அவனுக்குப் புத்திபோதனைசொல்லியும யாதொன்றிலும அவன்மனதுபதியாததினால்மற்றுந்தேவபத்தியுள்ளவர்களையும அழைத்து மாறிமாறி அவனுடன்சமபாஷணைபண்ணிச் செபம்பண்ணினதினால்ஞாயிற்றுக்கிழமைசூரியனஸ்தமிக்கக் கொஞ்சநோத்திற்குமுன் அவன்தன் அரையிற்சொருகியிருந்த ஈட்டியை எடுத்தெறிந்துபோட்டு "இந்த ஈட்டியை இனிநான் பிரயோகிக்கிறதில்லை" என்றுரப்பரித்து "மனிதருஞ் சகோதாருமானவர்களே இரட்சிக்கப்படவேன்னசெய்வேன்" என்று கண்சாக்கக் கூவேன்றன். அவனைத் தேவ ஆட்டுக்குட்டியண்டைக்குத்திருப்பியும அவன் மற்றநாள் எங்களை விட்டுப்போகுமளவுக்கும மன்னிப்படைந்தானென்ற அத்தாட்சியைக் காட்டவில்லை. ஆனாலும அவன் தானிருக்கும பாழான மலையிற்போனபிறகு சகல அறிவிற்கும மேலானதாகிய கிருபாகடாட்சத்தை அவன் அடைந்துகொண்டானென்று அவனிற்றுலாமபாமாய் வெளித்தது. கிறிஸ்துநாதரில் அவனொரு மாசற்ற ஆட்டுக்குட்டியானதின்பிறகும எங்களைவந்து கண்டான் அவனுமவன்சகோதரனும மெத்தநமபிக்கையுள்ளவர்களாய்த் தங்கள் சிநேகிதருடைய ஆற்றும நன்மைக்காக அவர்களுக்குப் புத்திமதிசொல்லுகிறதிலே மெத்தப் பிரயாசிகளாயிருக்கிறார்களென்று தெரியவருகின்றது. அவர்களுடைய கிராமத்தில் இப்பொழுது சற்றே எழுப்புதலுக்கிடமாயிருக்குது அநேகமபேர் துணைப்பட்டார்களென்றும நமபுகிறோம இந்த எழுப்புதலைப்பற்றி நானுமக்கு அநேககாரியங்களை விபரமாயெடுத்தெழுதஆசையிருந்தும இடமபோதாது. பத்துப்பேருக்குப்பதிலாக அனேகமாயிரமபேர் ஆண்டவனண்டைதிரும்புவதை நாங்கள் கண்கொண்டு பார்க்கவும் இந்த ஏழைச்சனங்கள்பேரிற் தேவன்காட்டும வரப்பிரசாதத்தை நாம தடைப்படுத்தாமற் சாந்தமுள்ளவர்களாயிருக்கவும எங்களுக்காகச் செபம்பண்ணுவீரொன்றும் நமபியிருக்கிறேன்.

CONTENTS.

On Hindu Idolatry - - -	113
A few chapters from the Life of Luther -	114
Little Mickey - - - - - -	115
Idea of the church—Points of Christian union -	117
History of St. Veronica - - -	ib
Encouraging prospects of the German Catholics	ib.
Should one Editor go to law with another Editor?	ib.
Mesmerism—Official changes - - -	118
Proceedings of a French Catholic priest at the Mauritius	ib.
Free Trade - - - - -	ib.
Summary of English Intelligence - -	ib.
Summary of Tamil Intelligence - -	119
Communications - - - - -	ib.
Glorious work of Divine grace among the Nestorians	120

Printed and Published at the American Mission Press, Jaffna, by Eastman Strong Minor.